

duyên anh

GÂU RỪNG

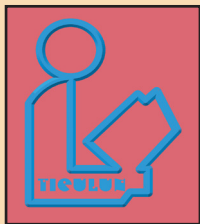

tuổi ngọc
1970

GẤU RỪNG

DUYÊN ANH

- 1 -

Dzũng Đakao leo lên chiếc «bông dzoa». Nó nhún nhảy nhiều lần. Miếng gỗ mỏng cũng nhún nhảy như toa rập với Dzũng Đakao, biểu diễn cho bọn nhóc Ra-đê lé mắt chơi. Dzũng nhếch mép cười. Rồi y hết chiếc phi cơ phóng pháo, nó «bông không» xuống hồ tắm. Đôi cánh tay nó dơ thẳng, khép lại. Đôi bàn tay nó chụm vào nhau chẳng khác gì đầu cá đao. Trông nó cơ hồ chiếc lá rơi. Nó chúc dưới nước rồi ngoi lên ngay và bơi kiểu con nhái vào bờ hồ. Bọn nhóc Ra-đê vỗ tay hoan hô Dzũng Đakao tung bùng.

Dzũng Đakao trườn người lên thành hồ. Y Pàm chạy tới nắm chặt tay Dzũng ca ngợi :

- Nhảy hay quá ta !

Dzũng nghĩ thầm giá bọn nhóc Ra-đê về Sài Gòn đến hồ tắm Chi Lăng, chúng nó sẽ quên Dzũng Đakao liền tù tì. Nhưng ở đây, cái xứ Ban Mê Thuột khi ho cò gáy này, Dzũng Đakao được làm vua con.

Bọn nhóc Ra-đê bu quanh Dzũng. Y Kut liếm mép :

- Giỏi hơn các cậu Tây đồn điền

Chúng nó chen nhau, đòi sờ mình mẩy Dzũng Đakao.

5 | Gấu Rừng

Đứa nào chậm chân, chậm tay, khù khờ không sờ tay vào da thịt Dzũng Đakao một tí, một tí thôi, thì mặt chúng nháo nhác rồi buồn thiu. Dzũng Đakao vỗ vai Y Kut :

- Tao dặn mày hoài mà mày cứ gọi bọn nhỏ Tây là các cậu Tây. Cậu cái gì, cậu cái này này.

Dzũng Đakao chìa khuỷu tay. Bọn nhóc Ra-đê cười khúc khích. Nó đưa tay vệt đám đông ra hất đầu :

- Chúng mày dám «bông nhông» không ?

Y Sum hỏi :

- Mày dạy à ?

Dzũng Đakao nhún vai :

- Chả tao thì ai ? Bọn nhô Tây nhảy nổi chẳng ? «Bông nhông» là tao hạng nhất, nghe chưa ?

Nó lắc đầu :

- Chúng mày lười bỏ cha đi ấy, chẳng chịu tắm gì cả. Phải tắm rửa cho sạch sẽ chứ. Chúng mày tắm suối nông hoئن, vả nước vào người đâu có sướng. Tắm sông, tắm hồ mới sướng. Tao ước giá rinh được cái hồ của vua Bảo Đại về Sài Gòn, tao sẽ bơi lội suốt ngày. Thôi, nhào

xuống tắm đi, rồi tao sẽ dạy chúng mày «bông hông».

Bọn nhãi Ra-đê học trường Việt nên hiểu hết những lời của Dzũng Đakao nói. Ngày xưa, Tây nó còn cai trị chúng ta, nó bắt người Ra-đê học tiếng Tây. Bây giờ, nước ta độc lập, người Ra-đê chẳng thèm học tiếng Tây nữa. Bọn nhãi tập nập tới trường Việt học nói và viết tiếng Việt. Nhiều đứa hát : «Tôi yêu tiếng nước tôi từ khi mới ra đời, hạ hời, mẹ hiền ru những câu xa vời, hạ hạ hời... Tiếng nước tôi, bốn ngàn năm rồng rã buồn vui, khóc cười theo vận nước nổi trôi, nước ơi... « thiết tha chịu không nổi. Nhất là tiếng hát hoà lẫn tiếng đàn bầu sáu ống. Chúng nó nói tiếng Việt chưa sõi mấy nhưng Dzũng Đakao bảo chúng nó chịu khó chơi với bọn nhãi Việt đi rồi chúng nó nói tiếng Việt sẽ «cừ». Bọn nhãi Ra-đê khoái Dzũng Đakao lắm.

Chúng nó nhảy tưới hột sen xuống hồ, bơi chó bì bõm. Nhiều đứa uống nước sặc sụa, mắt đỏ ngầu. Hồ tắm vui kinh khủng. Cái hồ Buôn Mê Thuật còn là «hoàng triều cương thổ», hồ tắm có lính bảo hoàng canh gác, chả ai được lai vãng gần. Hồ xây giữa hai giòng suối cao thấp. Khi cần thay nước hồ, người ta mở cống, nước sẽ chảy ào ào xuống dòng suối thấp cơ hồ thác chảy. rồi người ta đóng cống lại, mở cống suối trên cho nước tràn đầy hồ. Chừng nào vua Bảo Đại và hoàng

7 | Gấu Rừng

gia đến hồ tắm, người ta mở cổng trên lẫn cổng dưới. Nước thay đổi điều hoà, trong vắt nhìn rõ cái rốn của hồ. Hồ tắm của vua Bảo Đại, những năm về trước lộng lẫy bao nhiêu thì bây giờ tẻ tệ bấy nhiêu. Ở rừng vô số suối mát, không ai cần tắm hồ. Bởi vậy, hồ tắm là nơi tụ tập của bọn nhãi Ra-đê. Mỗi buổi chiều, chúng nó đem đàn bầu sáu ống ngồi quanh hồ, nhìn mây bay là đà trên các ngọn cây rừng, thổi những khúc nhạc lạ lùng.

Dzũng Đakao trở tài bơi đứng. Nó nhô đầu cao khỏi mặt nước, la lớn :

- Nhiều Tô Tô quá.

Y Pàm vớ tay vào thành hồ, toét miệng :

- Tô Tô đâu ?

Dzũng Đakao cười hô hô :

- Là chúng mày đó. Chúng mày bơi kiểu Tô Tô mà !

Y Phàm không biết Tô Tô là gì, hỏi thêm :

- Kiểu Tô Tô có hay không ?

Dzũng Đakao đáp :

- Hay lắm, hay như... chó ấy !

Rồi nó lặn xuống, rút chân Y Kut khiến thằng nhãi này bị một phen uống nước no nê. Bơi chớ một lúc ồn ào, bọn nhãi Ra-đê thấm mệt. Mất đứa nào cũng đổ ngầu. Chúng nó sắp thành hàng, ngồi trên bờ «chiêm ngưỡng» Dzũng Đakao.

Con nhà Dzũng trở tài bơi ngựa, bơi bướm, bơi sải... Bọn nhãi Ra-đê vỗ tay thích thú. Lần đầu tiên, bọn nhãi Ra-đê được biết một thằng nhãi Kinh cừ khôi. Y Phàm vừa sung sướng, vừa thấy tung tức. Nó đứng dậy gọi to:

- Dzung Đakao

Nó chưa đọc rõ Dzũng. Dzũng Đakao vẫn bơi ngựa, chỉ một tay lên trời :

- Cái gì ?

- Mà biết bắn nỏ không ?

Dzũng Đakao bơi nhanh vô bờ, trèo lên thành hồ. Trông nó y hệt một kiện tướng giữa ba quân. Đưa tay vuốt mái tóc, Dzũng Đakao hát hàm :

- Bắn nỏ hả ?

- Ừ !

- Tao chỉ biết bắn súng cao su thôi. Chúng mày định

9 | Gấu Rừng

bắn gì ?

- Bắn khỉ

- Bắn khỉ à ?

- Ủ, bắn khỉ.

Dzũng Đakao phá ra cười. Bọn nhãi Ra-đê ngo ngoe.
Y Phàm cúi kinh :

- Sao mà cười ?

Y Kut xía vô :

- Cười cái gì ?

Dzũng Đakao vẫn cười như nắc nẻ :

- Chúng mà bắn khỉ thật hay khỉ... giả vờ ?

Y Phàm có vẻ giận dữ :

- Bắn cái con khỉ kêu khếch khếch, cái con khỉ đỏ đít í mà.

Dzũng Đakao ngăn người ra :

- Ô, tao tưởng bắn khỉ là «ban ki ki» tức là hút thuốc phiện. Bắn cái con khỉ đỏ đít tao khoái lắm. Thằng em tao chắc còn khoái hơn. Tao sẽ bắn vào cái đít đỏ của nó cho tím bầm lại.

Nó ba hoa một lát, rồi hỏi :

- Bắn khỉ ở đâu ?

Y Phàm đã hết giận Dzũng Đakao :

- Ở nương bắp. Mùa này bắp có trái rồi, trái non lắm, hạt mọng sữa à... Tụi khỉ kéo nhau tới nương ăn trộm bắp cả đàn. Đêm nào chúng tao cũng phải đánh đuổi tụi khỉ. Đánh nhau với khỉ vui khiếp. Mà dự trận đêm nay không ?

Dzũng Đakao nhảy cẫng, múa tay rồi rít. Nó hú một tiếng như chúa mồi da đỏ hú trước khi xuất quân đánh da trắng. Rồi «bông hông» xuống hồ. Bọn nhãi Ra-đê nhất loạt đứng lên, hú hét um sùm và noi gương «chủ tướng», nhảy xuống nước bơi chó bì bõm.

Nương bắp của dân Buôn Hồ cách trại định cư Hưng Đạo ba con suối và khu rừng gianh. Nghĩa là muốn tới nương bắp của bọn Y Phàm, Dzũng Đakao phải vượt qua ba con suối và hai khu rừng gianh. Rừng gianh thường là nơi «nghỉ ngơi» của chúa sơn lâm. Con nhà cộc khôn lắm, nó chọn rừng gianh làm giường ngủ. Ngủ trên gianh êm như ngủ trên đệm «mút thông hơi». Ban ngày con nhà cộc ngủ li bì. Đứa nào bạo phổi đến gặp nó, lấy tóc ngoáy mũi nó, nó cũng không thèm nổi giận. Đứa nào lấy tăm tre xỉa răng cho nó, nó còn khoái là khác. Nhưng ban đêm con nhà cộc vươn vai thức giấc. Nó thích «súc miệng» con hoẵng, con cáo trước khi lên đường «thét khúc trường ca dữ dội, say môi đứng uống ánh trăng tan». Lớ ngớ qua rừng gianh đúng lúc nó thèm «súc miệng» là củ đế liền. Suối thì, thỉnh thoảng, lạc loài vài chú cá sấu. Cá sấu vốn ghét tiếng động. Nó nghe thấy tiếng lội bì bõm sẽ trườn tới, nhỏ vài giọt nước mắt rồi đớp luôn cái cẳng.

Dzũng Đakao nghĩ đến rừng gianh, suối, hết ham bắn khỉ. Tối hôm đó, bọn nhãi Ra-đê kéo nhau sang trại Hưng Đạo rủ Dzũng Đakao. Con nhà Dzũng chần chờ mãi. Sau cùng nó hỏi Y Phàm :

- Có me xừ ba mươi không ?

Y Phàm thộn mặt ra :

- Ba mươi là xừ nào ?

- Me xừ lơ tồ răng í mà.

Y Phàm càng thộn mặt :

- Lơ tồ răng à ?

- Ủa.

- Làm gì có.

- Thật không ?

- Thật.

Dzũng Đakao nắm tay Y Phàm, ba hoa :

- Nói thật tình, tao không sợ cạp, nhưng nó gằm, mồm nó thối quá, tao chịu không nổi.

Y Phàm, bây giờ, mới hiểu me xừ ba mươi là ông «kềnh», tức cạp, tức hồ. Nó cười toe toét :

- Cạp nó ở cách xa lắm, ồi dào, mấy con chó ốm đó ngán cái gì.

Dzũng Đakao nháy mắt :

- Thế suối có cá sấu không ?

Y Phàm lắc đầu :

- Cái cá sấu đâu ở suối này. Mà đi qua cầu «khỉ» sượng thấy mờ.

Dzũng Đakao chắc dạ, tiếc rẻ :

- Tao muốn bắt chước Tạc- giăng vật lộn với cá sấu, chứ ngán chi bọn cá sấu cắc kè.

Dzũng Đakao thủ hai túi đá sỏi đầy nhóc, quàng chiếc súng cao su vào cổ, theo bọn nhãi Ra-đê tới nương bấp. Nó dặm chân :

- Ước gì có Quyên Tân Định, nhóc con Hùng...

Dzũng Đakao lên Ban Mê Thuột từ hai tháng nay. Bà nội nó ở với chú nó trên này, trong cái trại định cư Hưng Đạo cách thị xã Buôn Mê Thuột vài cây số lên dốc. Vốn là thằng láu lỉnh, nó đi đâu, kết bạn tới đó. Thoạt đầu, nó quen Y Phàm.

Bố thằng này chăn voi cho vua Bảo Đại. Vua hiện giờ lưu vong mãi bên Tây, nhưng con voi của vua vẫn được nuôi nấng tử tế. Con voi bị xích bốn chân bằng

dây xích thật lớn. Nó chẳng còn làm tàng với ai. Thời oanh liệt của nó kể như tàn lụi từ khi đôi ngà của nó bị bẻ gãy. Thỉnh thoảng nhớ «quê hương», nhớ «tổ quốc» và «đồng bào», con voi già rống lên những tiếng «phè phè» nghe thật thảm não. Dzũng Đakao đã có lần chạy trốn chết vì tiếng «phè phè» thương xót của voi già. Bọn nhãi Ra-đê cười, Dzũng Đakao mới hoàn hồn. Nó lảng xảng đến gần làm quen. Thằng nhãi Ra-đê đầu tiên tiếp chuyện với nó là Y Phàm. Nó hỏi Dzũng Đakao :

- Mà sợ cái gì ?

Dzũng Đakao mới lên rừng chưa phân biệt nổi tiếng gầm rú của mãnh thú. Nó trả lời :

- Tao sợ tiếng «phè phè».

Y Phàm bảo «đừng có sợ». Rồi nó dẫn Dzũng Đakao tới chỗ xích con voi. Nó giải thích :

- Voi của vua đó.

- Vua nào ?

- Vua Bảo Đại. Bố tao nuôi voi cho vua từ thuở nó còn bé chút xíu.

Thấy Y Phàm nói được tiếng Việt, Dzũng Đakao tròn xoe đôi mắt :

- Mà học trường nào ?

Y Phàm hãnh diện :

- Tụi tao học trường di cư Hưng Đạo đó. Cô giáo ngộ lắm. Cô giáo dạy chúng tao đọc, viết tiếng Việt. Cô giáo nói tụi tao cũng là người Việt. Sướng quá. Cô giáo còn nói Tây nó xấu nó mới gọi tụi tao là mọi. Đúng không mà ?

Dzũng Đakao vỗ vai Y Phàm :

- Đúng quá. Chúng mình cùng có ông tổ là cụ Hồng Bàng đó mà.

Dzũng Đakao kể chuyện cái bọc một trăm trứng cho Y Phàm và bọn nhãi Ra-đê nghe và sau đó bọn nhãi tặng Dzũng Đakao vô số là chanh, ớt. Dzũng Đakao đang định về Sài Gòn, nay được quen bọn Y Phàm, nó khoái chí, hết muốn về.

Dzũng Đakao tổ chức nhiều trò chơi. Bọn nhãi Ra-đê phục nó sát đất. Nhưng Y Phàm thì, dường như, chưa phục Dzũng Đakao như bạn bè nó. Thằng nhóc Ra-đê mỗi buổi sáng đeo gùi lên vai, lưng lửng con dao rừng, đóng trần xì cái khó, từ buôn ra đi trong sớm mai trông cũng hiên ngang lắm chứ. Điều nó ăn đứt Dzũng Đakao là nó không cần đi giày dép. Nó coi thường gai góc, coi

thường những con mồi to bằng con nhặng với những cái càng khủng khiếp cắp vào da thịt ai là người ấy chỉ còn nước ôm chân mà rên rỉ. Mỗi rừng ác độc hơn kiến lửa miền xuôi. Chúng nó hành quân hàng cơ man trên lá khô. Chúng nó có thể thủ tiêu xác con nai, con cọp hay xác người trong một đêm không để lại dấu tích gì hết. Xương rắn cánh mảy chúng nó cũng nghiền nát.

Người miền xuôi đi rừng sợ đủ thứ; mối, rắn, trăn, cọp... Y Phàm chẳng coi những thứ đó vào đâu. Một mình nó, nó dám len lỏi vào những khu rừng già kiếm mật ong và măng. Vắt bám vào mình nó rồi chê ngay cái nước da bánh mật cháy nắng. Thiên nhiên đã tặng nó chiếc áo giáp.

Dzũng Đakao chưa nhìn thấy Y Phàm và bạn bè nó xưa chó đi săn. Bây giờ, Y Phàm là một dũng sĩ. Nó vác ngọn lao sắt, phóng đầu trúng đấy. Khổ nổi, Y Phàm lành như đất, không biết «phô trương thanh thế» nên con nhà Dzũng Đakao mới ba hoa xích thố. Bọn nhãi Ra-đê đối với người kinh vẫn mang sẵn một sự khiếm nhược. Sự khiếm nhược kéo dài từ mấy trăm năm rồi. Danh từ «mọi» đã trùm lên đám dân chất phác này một số phận hẩm hiu, oan nghiệt. Họ cam đành nhìn nhận mình là mọi và hưởng bất công khi sống quanh người Kinh. Người nào cảm thấy tủi nhục, chỉ còn mỗi cách

đốt nương, phá nhà, dắt díu vợ con và đàn chó thân mến đi sâu vào những khu rừng hoang vắng để được sống tự do cùng thiên nhiên. Và để được tận hưởng một cuộc đời hoang dã, khỏi cần bận bịu tới chiếc khố. Đó, người rừng tranh đấu giản dị thế đó. Không ư ai, không ư nơi nào là tìm cách xa lánh ngay.

Nhưng thế hệ Y Phàm không «giản dị» như thế hệ ông cha nữa. Thế hệ này đã nhớ rõ ngày sinh tháng đẻ, đã biết tìm cách gần gũi người Kinh, bon chen cùng người kinh. Người Kinh, dường như, chẳng mấy hài lòng khi thấy người Thượng tiến bộ. Cái thời móc túi mọi lấy tiền đã chấm dứt. Người Thượng bây giờ đã biết pha nước đường chế biến mật ong, đã biết quả cam giá trị hơn trái ớt. Những năm xưa, bất cứ vật gì, người Thượng cũng chỉ bán một đồng. Quả cam một đồng, trái ớt một đồng và mật ong thì bán cả tổ. Bây giờ, mật ong bán từng chai, nửa nước đường, nửa mật. Người Kinh dạy người Thượng những mảnh lời ấy rồi lại chê người Thượng đã «hết vẻ khù khờ. Văn minh của loài người chinh phục hết thiên nhiên. Mai này, có thể, con chim bồ câu cũng biết nói dối, cũng biết đòn vọt. Cuộc đời đâu còn thơ mộng nữa. Nên chi, đã có vô số kẻ bỏ buôn bản tìm những khu rừng thật xa văn minh của người Kinh để được suốt đời sống khù khờ.

Bọn nhãi Ra-đê học hành rất thông minh. So với đám nhãi trong trại định cư Hưng Đạo, chúng nó là những con đại bàng. Tháng nào Y Phàm cũng nhất. Bọn nhãi Ra-đê chiếm hết bảng danh dự. Chúng nó làm toán nhanh như máy bay. Và làm thủ công thì khỏi chê rồi. Ai có dịp lên Ban Mê Thuật mà muốn mua vài kỷ niệm rừng đồi, nhứt định sẽ chọn đồ.... mọi.

Những đồ đẹp mắt đó, do chính tay bọn nhãi Thượng sáng tác. Y Phàm coi tụi nhãi Kinh không ra cái thứ gì hết. Tuy nhiên, nó vẫn sờ sờ một cái gì. Nổi hèn kém tự đòi kiếp nào, có lẽ, phải sau vài thế hệ Y Phàm mới chôn lấp nổi.

Dzũng Đakao đã là Y Phàm sung sướng. Câu chuyện cái bọc trăm trứng khiến Y Phàm ngẩn ngơ mấy hôm liền. Nó thấy nó lớn lên, khôn ra và hãnh diện được làm con cháu các vị trong cái bọc trăm trứng. Dzũng Đakao đã vỗ vai Y Phàm :

- Năm mươi người con lên rừng là Tiên, năm mươi người xuống biển là Rồng. Tụi mày là Tiên, tụi tao là Rồng, sướng chưa ?

Y Phàm ngớ ngẩn :

- Tiên đóng khổ hủ, mày ?

19 | Gấu Rừng

Dzũng Đakao cười toe :

- Tiên đóng khố chứ sao ? Bộ mày tưởng trên trời có vải may quần áo à ?

Y Phàm thộn mặt :

- Tiên cũng đen thui như tui tao à ?

Dzũng Đakao ba hoa :

- Tiên trắng toát mày ơi ! Trước thì đen như tui mày ấy. Rồi tiên bay lên trời, chui qua mây trắng bỗng hoá trắng phau phau.

- Sao tui tao không lên trời ?

- Tui mày khoái cảnh dưới đất, hiểu chưa ?

- Sao mày không đen như tui tao ?

- Tại vì tao xuống biển, ngày nào tao cũng tắm. Rõng tắm hoài à...

- Tui tao cũng tắm chứ bộ ?

- Nhưng suối đâu có muối. Tắm nước mặn mới trắng.

Dzũng Đakao «phịa» rất tài. Giá con nhà Y Phàm hỏi thêm, nó sẽ bí. Nhưng Y Phàm sượng quá rồi, nó được

làm người Việt Nam là sướng tê rồi. Nó không phải là mọi. Dzũng Đakao bảo thế, cô giáo dạy tiếng Việt cũng bảo thế. Chỉ có tụi Tây đồn đồn gọi Y Phàm là mọi thôi.

Y Phàm thấy Dzũng Đakao «bông hông» «cừ», bơi «cừ», nó cũng hiểu Ròng thì bơi phải «cừ». Nhưng nó vẫn ức. Nó muốn cho Dzũng Đakao biết Tiên bản khí không kém tài Ròng bơi nhảy nên mới gạ Dzũng Đakao đánh nhau với khí đêm nay.

Và, con nhà Dzũng Đakao, trong một phút cao hứng, tưởng mình là dũng sĩ Hoa Lư thì cũng là dũng sĩ Ban Mê Thuật, vội vàng nhận lời ngay. Đến khi sức nhớ đến rừng gianh, nơi con nhà cộp chọn làm khách sạn; suối cạn, nơi con nhà cá sấu nghỉ mát, bèn co vùi lại. Giá Y Phàm khôn hơn một chút, lấu lỉnh một chút, «trộ» Dzũng Đakao, chắc chắn dũng sĩ Hoa Lư sẽ hết dám tham dự trận phục kích khí.

- Đi chưa mày ?

Y Phàm hỏi Dzũng Đakao. Con nhà Dzũng nhìn Y Phàm mình trần, đóng trần xì cái khó, cảm chiếc ná. thấy Y Phàm hiên ngang không thể chê được. Dzũng Đakao định cởi áo, mặc cái quần xà- lỏn thôi. Nhưng nó sợ lạnh. Cu cậu đành «tho». Nó khen Y Phàm :

- Mày giống Tặc- giảng quá.

Y Phàm toét miệng cười :

- Tặc- giảng là thằng cha nào ?

- Thằng này «cừ» số dách. Có ba bốn Tặc- giảng lận. Mày là Tarzan Mỹ. Tarzan Ấn Độ thộn thấy mờ... Nào, đi phục kích kìa.

- 3 -

Bọn nhãi rời trại Hưng Đạo. Chúng nó băng qua cái cầu khỉ, qua hai khu rừng gianh để đến mặt trận. Dzũng Đakao đi giày ba- ta. Cổ nó đeo lưng lủng cái ná cao su. Hai túi quần xoóc của nó đầy nhóc đá sỏi. Đoàn quân bắn khỉ âm thầm đi dưới ánh trăng mờ. Thỉnh thoảng, Dzũng Đakao chụm tay vào miệng «hú» một tiếng dài, ra cái điều mình là tay đi rừng thành thạo lắm.

Mười thằng nhãi đã tới nương ngô. Ánh trăng thượng tuần bị lọc qua lớp sương mờ nên càng mờ ảo. Nhưng cách hai chục thước người ta vẫn có thể nhìn thấy nhau không rõ ràng cho lắm. Cảnh tượng hoàn toàn yên lặng. Thỉnh thoảng, một cơn gió thổi làm lay động hoa bắp. Và tiếng lá ngô chạm nhau nghe xào xạc. Bọn nhãi phân tán, mỗi đứa một thứ vũ khí, núp một nơi. Chưa có dấu hiệu gì chứng tỏ khỉ sắp «đột kích» nương ngô ăn cướp «lương thực» cả.

Dzũng Đakao lên tiếng :

- Tụi khỉ đánh hơi tài thật. Nó biết tao dự trận này nên «tho» rồi, Y Phàm ạ !

Dũng sĩ Y Phàm nói :

- Lát nữa mây tan, trăng tỏ một chút, tụi khỉ mới xuất quân. tụi nó «dóc tổ» lắm. Lụm bắp nào là bắp ấy phải ngon lành

Bỗng có tiếng gầm gừ từ khu rừng xa vọng lại. Dzũng Đakao ớn người. Tim nó đập thình thịch. Y Phàm khoác vai Dzũng Đakao :

- Mơ xia lơ tò răng của mày đấy.

Dzũng Đakao nuốt nước miếng ực một cái :

- «Xừ toóng» ở đâu à ?

- Xa vô cùng. Nó vừa xé xác con mồi, khoái chí gầm thị uy đó.

Dzũng Đakao chợt nhớ bài Nhớ rừng mà thầy giáo cho nó học thuộc lòng hồi ở lớp nhất...

Với khi thét khúc trường ca dữ dội,
Ta bước chân lên đồng dặc đường hoàng,
Lượn tấm thân như sóng cuộn nhịp nhàng,
Vờn bóng âm thầm lá gai cỏ sắc.
Trong hang tối, mắt thần khi đã quắc,
Là khiến cho mọi vật đều im hơi.
Ta biết ta chúa tể của muôn loài,
Giữa chốn thảo hoa không tên, không tuổi.

Nào đâu những đêm vàng bên bờ suối,
Ta say mồi đứng uống ánh trăng tan....

Y Phàm bảo nó rằng con nhà cọp, vừa xé xác con mồi, khoái chí gằm thị uy. Thì Dzũng Đakao đoán chắc nó no nê rồi, đang chờ mây tan, ánh trăng tỏ để xuống suối soi hình bóng chúa tể của nó. Dzũng Đakao phục ông Thế Lữ sát đất.

Bỗng có tiếng «khếch khếch». Y Phàm nói nhỏ :

- Chuẩn bị tấn công.

Dzũng Đakao bò sang chỗ nắp của Y Phàm, ngăn cản:

- Gươm đã.

Y Phàm ngạc nhiên :

- Gươm cái gì, giặc đến thì tấn công liền, chờ nó ăn cắp hết ngô à ?

Dzũng Đakao lắc đầu :

- Mà đánh giặc kiểu này, hèn chi ngày nào tụi mày cũng phải đi đánh giặc. Chiến tranh kéo dài hết mùa ngô hay sao ? Rồi sang năm lại uýnh nhau với khi nữa à ?

Y Phàm trố mắt ngó Dzũng Đakao :

- Thế đánh giặc kiểu nào ?

- Kiểu của tao. Đánh khỉ như đánh người, phải có mưu mẹo. Đánh một trận tan tành xí oắt là bọn khỉ cạch tới già. Mà muốn bọn khỉ hết dám ăn cắp ngô không ?

- Muốn chứ.

- Vậy mày phong tao làm chỉ huy trưởng tụi mày đi.

- Mày làm xếp à ?

- Ủa.

- Tao làm gì ?

- Mày sẽ làm sếp phó.

Y Phàm phân vân một lát, rồi nói :

- Tao không thể là xếp phó được.

Dzũng Đakao thắc mắc :

- Sao vậy mày ?

Y Phàm nhìn Dzũng Đakao. Đôi mắt nó bỗng rực sáng như mắt mèo trong đêm tối. Giọng nó trở nên quyết liệt lạ lùng :

- Tao phải làm xếp !

- Mà làm xếp khó mà chấm dứt nổi chiến tranh. Rồi năm nào cũng ứnh với bọn giặc khỉ à ? Mà lớn lên, đâu còn thời giờ đi ứnh khỉ ? Mà biết không, chiến tranh khổ lắm. Ba tao bảo vậy. Chiến tranh chả vui một xiu nào.

- Nhưng tao vẫn khoái làm xếp. Mà chưa biết đâu, chứ ba tao hồi trẻ cũng chuyên môn làm xếp. Tao là con ba tao phải giống ba tao chứ. Có dạo ba tao xin đi lính mã tà, bị người ta cắt đặt công việc, ba tao xin thôi. Thà đóng khổ làm xếp ở rừng còn thú hơn mặc quần áo ở ngoài tỉnh.

- Vậy thì tao về đây.

- Mà không thích bắn khỉ à ?

- Thích chứ.

- Sao mà bỏ về ?

- Vì tao biết bắn khỉ với mà không tài nào thắng được. Với lại, tao thích làm xếp cơ. Tao thích chiến thắng. Tao thích kể cho bọn Quyên Tân Định, Bồn lừa nghe «thành tích» đánh giặc khỉ của tao.

Y Phàm nằn nì :

- Hay mày làm phó sếp nhé ?

Dzũng Đakao lắc đầu nguầy nguậy :

- Tao không thể làm phó xếp được.

Nó bữu môi kiêu ngạo :

- Tao đã từng làm xếp những thằng giỏi như trời, chả lẽ tao bị ở dưới quyền mày.

Dzũng Đakao bồi tiếp một «chưởng» :

- Mày không biết thằng Quyên Tân Định, thằng Bồn lừa nên mày sẽ chẳng hiểu đâu. Bọn nó khám phá ra cái chức phó xếp, chúng nó sẽ coi tao như củ từ ngay. Thôi để mày làm xếp, tao về đây. Tao không muốn tụi giặc khỉ đùa với tao.

Y Phàm huýt sáo gió. Bọn nhãi Ra-đê bò hết về chỗ nó. Y Phàm đem chuyện Dzũng Đakao muốn làm xếp ra kể cho anh em nghe. Y Sum nói :

- Muốn làm xếp tụi tao, mày phải trên chân tụi tao. Mày chỉ mới bơi giỏi thì đã ra cái gì. Ở rừng không cần bơi giỏi.

Y Kut tiếp :

- Phải dự cuộc thi do tụi tao bày ra. Nếu mày thắng, mày làm xếp.

Dzũng Đakao bấu môi :

- Sức mấy !

Y Pàm cười :

- Vậy làm sếp đâu có được.

Dzũng Đakao nghĩ ngợi một lát, rồi vỗ đùi đét một cái :

- Ờ, thi tài thì thi. Hôm nay tao làm khán giả coi tụi mày đánh khỉ. Cam đoan khỉ sẽ không thua, tụi nó chỉ chạy thôi. Mai tao làm xếp, tao sẽ tiêu diệt giặc khỉ.

Y Phàm thấy thằng bạn quý mến không dọa về thì vui lắm. Nó huyết sáo gió. Bọn nhãi Ra-đê lại, đưa nào bò về chỗ đưa ấy.

Bây giờ, những đám mây trên trời đã tan. Trăng tỏ hơn lúc trước. Ánh trăng xuyên qua lớp sương mờ, đứng cách xa năm mươi thước, người ta có thể nhìn rõ nhau. Tiếng «khếch khếch» của khỉ đã gần gũi rồi.

Xếp Y Phàm sửa soạn ra lệnh tấn công. Giặc khi «khếch khếch» mãnh liệt hơn. Dường như, chúng nó đang thảo luận dữ dội lắm trước khi đột kích. Nhưng chúng chỉ «khếch khếch» tung bừa tức là đánh võ miệng chứ không chịu ào ạt dùng chiến thuật «biển khi» tấn công như mọi lần. Y Phàm cao hứng, xoa cằm lẩm bẫm :

- Bọn khi ngán rồi.

Y Phàm đã lầm. Suốt một tuần liền, giặc khi tấn công đều bị quân Ra-đê phản công, truy kích khiến chúng nó chạy de. Bảy đêm liền mở liên tiếp mấy cuộc hành quân, rút cuộc, không thu lượm được kết quả nào. Lại còn bị thương chừng hai mươi chiến sĩ Cộng sản chính cống¹. Những chiến sĩ bần cố nông vùng lên đấu tranh ăn cướp ngô khoai của bọn địa chủ bóc lột Ra-đê, bèn thay đổi chiến thuật. Đêm qua chúng nghỉ tấn công để học tập tài liệu và phát động căm thù Ra-đê máu lửa hơn.

1 Cộng sản cho rằng khi là thủy tổ loài người. Thuyết Darwin cũng bảo thế. Thuyết nào bảo sao thầy kệ cái thuyết ấy. Thuyết của chúng ta nhất định là «Người Việt Nam do hai cụ u Cơ và Lạc Long Quân tạo ra. Chúng ta là con cháu Rồng Tiên»

Và đêm nay, chiến thuật mới được đem ra áp dụng. Năm chiến sĩ vô sản... khi đã âm thầm bò xuống nương ngô. Đây là năm anh hùng tình nguyện. Những kẻ tình nguyện thường là những kẻ có tinh thần cao vọi vọi, cao hơn ngọn tre năm lần. Trong một giờ học tập gây căm thù, thủ lĩnh khi sùi bọt mép nó về nỗi đau khổ của loài khi, những con vật lấu cá nhất ở các miền rừng rú trên thế giới bị tư bản địa chủ da đỏ, da đen, Ra-đê, Chàm, Mèo, Mán... bóc lột từ bốn nghìn năm nay.

Giọng «khèn khếch» của thủ lĩnh khi bùi ngùi, lúc phần nộ khiến giai cấp vô sản khi chỉ muốn làm... trò khi ngay lập tức. Tán dóc một chập, thủ lĩnh khi bèn gạ gẫm các anh hùng khi lập chiến công.

- Ai muốn làm anh hùng khi ?

Hàng chục chú khi ngồi chồm hồm, vắt đuôi trên lưng, rướn thân hình, giờ một chân trước lên :

- Em, thưa đồng chí, em muốn làm anh hùng.

- Em nữa, thưa đồng chí.

- Em có thành tích nặng hơn.

Thủ lĩnh khỉ nhe răng trắng ớn, cười khàn khặc :

- Nhiều người (!) muốn làm anh hùng quá. Thôi để trận sau, trận này chọn năm đồng chí.

Sau nửa tiếng chọn lựa, năm tên giặc khỉ được bầu làm anh hùng. Đặc biệt năm anh hùng này răng đen thui. Nếu chúng lập nổi chiến công trận này, thủ lĩnh sẽ nhân danh loài khỉ trên thế giới, gán cho chúng nhiều huy chương vàng. Năm anh hùng khỉ răng đen đang âm thầm lủi xuống nương ngô. Nếu bọn địa chủ bóc lột Ra- để nắm chắc được chiến lược mới của khỉ, chắc chắn năm anh hùng này sẽ một đi không trở lại. Nhưng may mắn thay, xếp Y Phàm đã bị thủ lĩnh khỉ làm lạc hướng. Bọn khỉ mỗi lúc một «khèn khếch» say sưa mãnh liệt. Đó là lối đánh nghi binh, cho giặc biết mình tụ tập một nơi mà quên đi nơi khác. Y Phàm thì tưởng bọn khỉ sửa soạn tấn công thôi. Chứ đâu biết chúng nó chỉ đóng quân ca hát om sòm và xỉ vả địa chủ canh ngô bằng ngôn ngữ riêng của chúng.

Năm anh hùng khỉ đã lạc vào vùng địch. Chúng nó chọn những bắp ngô to nhất bẻ thật khế. Cứ năm phút, mỗi anh hùng lượm được bốn trái bò về vị trí. Trong vòng nửa tiếng, chúng nó đã đem về một trăm hai mươi bắp ngô chiến lợi phẩm. Thủ lĩnh khỉ thấy kế hoạch của mình thành công quá xá, bèn tạm chấm dứt. Nó sợ tiếp

tục đột kích âm thầm, bọn Ra-đê khám phá ra. Và như vậy, ngày mai hết làm ăn. Thủ lĩnh khỉ chia đôi toán quân. Một nửa chở chiến lợi phẩm về sào huyệt, một nửa ở lại giỡn chơi với bọn Y Phàm cho đỡ buồn. Đợi toán quân chở chiến lợi phẩm đi đã xa, thủ lĩnh khỉ xua quân xuống nương ngô.

Quân Y Phàm phản công tức thì. Giặc khỉ bỏ chạy tán loạn. Chúng nó tập trung chỗ cũ, kêu «khèn khẹt». Một lát, chúng lại kéo xuống. Lần này chúng không đến gần vị trí địch nữa. Chúng tản mác ra, tên thì giả vờ lẫn lộn, dấy dựa; tên thì múa may quay cuồng trên tức địch thủ. Y Phàm xua quân tiến lên. Những mũi lao nhọn hoắt phóng dưới ánh trăng mờ. Giặc khỉ hoảng hốt, rút lui nhanh như biến.

Y Sum cười ha hả :

- Một tên nạp mạng rồi.

Y Kut hét lớn :

- Phanh thầy nó đem treo lên !

Tên giặc khỉ nằm cạnh mũi lao cắm phập xuống đất, bất động. Khi Y Sum bước đến cách nó năm thước, con nhà khỉ vùng dậy, cong đuôi chạy nước rút. Được một quãng, nó dừng lại, ngó bọn nhãi Ra-đê đang thộn mặt

ra, nghe răng kêu «khèn khẹt». Y Sum cúi quá, chữi lảo :

- Pẹ pồ nó, nó chết giả vờ.

Tên giặc khi có tính đùa dai đưa hai chân trước đầu, cười rũ rượi. Tiếng cười «khèn khẹt» của nó làm Y Phàm ức hộc máu mồm. Nó giương nỏ. Vèo, một mũi tên xé gió bay. Nhưng mũi tên bay tới tên giặc khi quá xa nên nó trúng đích thì yếu rồi. Tên giặc thò tay tóm mũi tên một cách ngon lành. Nó khoái chí, neho mắt, ném trả mũi tên cho địch thủ. Đoạn nhảy khuất trong rừng rậm.

Bọn nhãi Ra-đê thất bại trận này. Chúng nó chờ thêm nửa tiếng nữa, không thấy giặc khi xuất hiện, đành trở về trại Hưng Đạo. Dzũng Đakao đã quan sát chiến trường cận kề. Nó nhận ra điều mà xếp Y Phàm bỏ lơ. Đó là những tiếng lá ngô bị gập đôi và nhiều bắp trên cây bị bẻ.

Dzũng Đakao khen thâm : «Tụi khi mả thật !»

Dzũng Đakao không hó hé nửa lời. Chờ bọn Y Phàm đưa về trại, nó mới nói :

- Mai tổ chức cuộc thi chứ ?

Y Phàm gật đầu :

- Ừa, mai nhé !

Cuộc thi bắt đầu bằng hai lối biểu diễn bắn. Dzũng Đakao xử dụng súng cao su. Y Phàm xử dụng nỏ. Bọn nhãi trường tiểu học Hưng Đạo gồm đủ mặt Kinh, Thượng, kéo nhau hết ra vườn cam dự cuộc thi tài. Vườn cam này, mấy chục năm về trước, là một khu rừng già. Tây nó «nhóp» các nhà ái quốc đẩy lên Ban Mê Thuột, bắt phá rừng làm nương, trồng cam quýt. Nhiều người gục chết. Xác các nhà ái quốc Việt Nam bị Tây dùng làm phân bón cam quýt. Vườn cam đủ các giống Phi châu, Mỹ châu. Ngon ngọt vô cùng. Hàng năm người Ra-đê canh gác, sửa sang vườn. Đến mùa cam chín, người Ra-đê canh gác cẩn mật hơn. Cam quýt hái về, chọn lựa để tiến vua Bảo Đại và dâng các quan Tây đô hộ.

Từ ngày vua Bảo Đại lưu vong, Tây xuống tàu về xứ, dân di cư vô quanh khu vườn cam lập trại thì những người Ra-đê thất nghiệp. Dân di cư cậy mình là kẻ... tị nạn, bất chấp tất cả. Cam quýt chưa chín cứ hái bừa ăn. Nhiều người đem cả bao bố vào vườn, hái hàng trăm trái cam, đem về làm quà cho bà con. Vườn cam trở nên trơ trụi. Chúng nó chán chương quá, những mùa sau không thèm kết trái. Vì trái còn xanh đã bị dân di cư thương thức rồi. Và vườn cam được dùng làm sân

chơi của con nít.

Bọn nhãi di cư ngồi riêng một bên cổ võ Dzũng Đakao. Bọn nhãi Ra-đê cổ võ Y Phàm. Trái bầu nhỏ treo lủng lẳng trên cành cam cách chúng nó ba mươi thước. Dzũng Đakao mặc quần xà- lỏn, giắt cái nạng gỗ vào cạp quần. Miếng da nẹp đạn lắc lư cọ sát vào đùi nó. Hai sợi dây cao su đỏ trông thật đẹp mắt. Dzũng Đakao giống hệt Dzũng sĩ với đôi súng bá vàng.

Nó khệnh khạng bước. Bọn nhãi vỗ tay :

- Hoan hô Dzũng Đakao !

- Hoan hô Dzũng Đakao !

Y Phàm cũng hiên ngang bước. Bọn nhãi Ra-đê hù gà nhà :

- Hoan hô Y Phàm !

- Hoan hô Y Phàm !

Chưa bao giờ thế giới tuổi thơ đẹp rực rỡ như hôm nay, ở cái trại định cư nghèo nàn này. Dzũng Đakao ngạo nghễ hỏi :

- Thăng nào bắn trước đây ?

Bọn nhãi di cư trả lời ồn ào :

- Mày bắn trước đi, Dzũng Đakao !

Y Phàm gật đầu. Dững sĩ miềm xuôi móc túi quần xà- lỏn ra năm viên sỏi. Nó bỏ tọt cả vào mồm. Thông thả, Dzũng Đakao lè ra một viên rồi nạp vô miếng da. Nó giữ chắc miếng da đã nạp đạn, khẽ đưa thẳng hai sợi dây thun chéo lên ngực nó. Cái nạng gỗ hình chữ Y vẫn còn dắt ở cạp quần. Lúc này, hình ảnh Dzũng Đakao giống hệt ảnh Lucky Luke đang sửa soạn chạm tay vào bá súng rút ra nhả đạn.

Bọn nhãi di cư nuốt nước bọt ừng ực, chiêm ngưỡng thần tượng của chúng. Ôi, Dzũng Đakao, sao mày mà thế hử ? Mày dám độ tài bắn với tay thiện xạ Y Phàm. Dzũng Đakao chừng hiểu hết tâm sự và những mong ước của bọn nhãi di cư. Nó cười toe, thảm bảo «Nhô con ơi, hãy yên chí, tao sẽ làm đẹp lòng chúng mày». Nó nhìn trái bầu, đôi mắt không chớp. Rồi nó bật mạnh, cái nạng gỗ hình chữ Y rút khỏi cạp quần nó. Dzũng Đakao bỏ tay trái chống cạnh sườn, tóm lấy «báng súng». Nó đã kéo căng hai sợi dây thun, đưa lên ngang tầm mắt. Kéo căng thêm. Và nhả đạn. Viên đạn sỏi bay đi không một đũa nào nhìn thấy. Chỉ nghe rõ tiếng «bộp» và trái bầu lúc lắc mạnh. Viên đạn của Dzũng Đakao xé nát một miếng da của trái bầu.

- Tuyệt quá, Dzũng Đakao !
- Ôi giờ ơi, nó bắn như cao bồi ấy !
- Như Tạc- giăng !

Bọn nhãi di cư vỗ tay vang rền. Bọn nhãi Ra-đê trở mắt, há hốc kinh ngạc. Đến lượt Y Phàm, gã Dưỡng Do Cơ của rừng đòi Ban Mê Thuật trở tài bắn nỏ. Nó oai vệ bước ra chỗ đứng của Dzũng Đakao. Bọn nhãi Ra-đê cổ vũ gà nhà :

- Rán lên !
- Bắn thùng trái bầu đi !

Y Phàm hứng chí. Dưỡng Do Cơ Ban Mê Thuật giương nỏ lên. Nó kéo căng dây. Rồi buông «phụt» một tiếng. Mũi tên thần sầu của nhà thiện xạ Y Phàm đã cắm vào trái bầu. Bọn nhãi Ra-đê hoan hô nhiệt liệt. Trong đôi mắt của những thằng nhãi di cư có chút hờn ghen nhẹ nhẹ. Chúng đã mong Y Phàm bắn «lệch» để được dịp «ồ» và chế nhạo Y Phàm. Nhưng Y Phàm làm chúng nó thất vọng, tay thiện xạ cao nguyên quả đã không phụ lòng anh em Ra-đê của nó.

Dzũng Đakao lại bước ra. Bọn nhãi di cư hòì hóp. Chưa hiểu dũng sĩ miền xuôi sắp trở tài gì. Nó lè viên

đạn sỏi thứ hai, nập vào miềng da. Rồi kéo «cò» và «bắn». Viên sỏi trúng đít mũi tên của Y Phàm, đẩy mũi tên chui qua trái bầu. Ôi, viên sỏi tuyệt diệu quá ! Viên sỏi làm bọn nhãi Ra-đê trở mắt, há hốc miệng một phen nữa. Viên sỏi làm tung niềm vui ra khỏi tim bọn nhãi di cư :

- Hoan hô Dzũng Đakao !
- Bắn chì quá xá !
- Bắn trúng cả lỗ mũi con ruồi !

Dzũng Đakao khẽ cúi đầu, ngỏ ý cảm ơn anh em. Nó muốn nói «ông bắn súng cao su vô địch thế giới, chỉ thua bác ông là thằng Luyến ngày xưa mà thôi». Song nó nín thinh. Y Phàm đáp lễ liền. Nó lấp mũi tên, giương nỏ phóng mũi tên thứ hai. Mũi tên lại phập vào trái bầu. Dzũng Đakao lè viên sỏi thứ ba, tổng mũi tên của Y Phàm ra. Bọn nhãi, cả hai bên, vỗ tay như điên. Y Phàm cúi tiết, nhằm sợi dây treo trái bầu nhắm. Nó đã bắn đứt sợi dây. Trái bầu rớt xuống. Dzũng Đakao mỉm cười bảo Y Sum :

- Mày lượm trái bầu, tung lên cao đi !

Trong khi Y Sum ra lượm trái bầu thì Dzũng Đakao đã nập xong viên sỏi thứ tư. Y Sum tung trái bầu lên

trời. Dzũng Đakao quay người một vòng rồi mới biểu diễn. Viên sỏi của nó «công phá» mạnh tuyệt độ. Đến nỗi trái bầu xanh gãy đôi trên... không gian, rơi từ từ xuống đất. Không còn ngòi bút nào tả được nỗi hoan của bọn nhãi di cư. Cũng không còn ngòi bút nào tả được nỗi ngạc nhiên của bọn nhãi Ra-đê.

Y Phàm bảo Dzũng Đakao :

- Mày cho một thằng tung trái bầu lên !

Dzũng Đakao hỏi :

- Tung một nửa hay tung hai nửa ?

- Tung một nửa.

Dzũng Đakao búng ngón tay. Một thằng nhãi di cư nhào ra, lượm nửa trái bầu tung lên. Thằng nhãi này không có tinh thần cao thượng một chút xíu nào cả. Thay vì tung bổng, nó tung chệch, cốt ý làm cho Y Phàm bắn lệch. Nhưng Dưỡng Do Cơ Ban Mê Thuật đã giương nỏ. Và mũi tên cắm phập vào nửa trái bầu. Rồi tên theo bầu rớt xuống.

Dzũng sĩ miền xuôi vỗ tay :

- Trứ danh !

Y Phàm nhếch mép, nhìn thẳng nhãi di cư vừa xỏ mình :

- Nhờ thằng Hải tung đẹp quá.

Dzũng Đakao lại móc thêm hai viên sỏi nhét vào miệng. Nó giục Y Kut :

- Tung cả hai nửa trái bầu lên !

Dzũng Đakao toan bắn liền hai phát cho bọn nhãi lé chơi. Song Y Phàm đã chìa tay bắt tay Dzũng Đakao :

- Mày bắn giỏi lắm. Hai đứa hoà tài nhé !

Dzũng Đakao cười toe :

- Ừa, hoà thì hoà.

Chợt nó ngó thẳng Hải, hát đầu :

- Tao khát nước quá, mày ra lùm giùm tao trái cam đi.

Con nhà Hải ngơ ngác :

- Cam xanh thấy mờ.

Dzũng Đakao chỉ tay :

- Kia kìa, tao nhìn rõ một trái lớn rụng ở dưới gốc kia kìa...

Nhóc con Hải chạy ra gốc một cây cam. Nó vừa tới nơi thì Dzũng Đakao đã kịp nhả viên sỏi thứ sáu. Trái cam xanh trên cành rớt xuống trúng đầu nhóc con Hải. Dzũng Đakao la lớn :

- Đó, trái cam đó.

Nhóc con Hai chưa hết ngạc nhiên, Dzũng Đakao đã bắn viên sỏi thứ bảy. Một trái cam nữa rụng.

- Trái đó tặng mày.

Bọn nhãi di cư cười vang rộn. Bọn nhãi Ra-đê cũng vỗ tay. Đây là lần thứ nhất, từ lúc thi bắn, anh em... Tiên ca ngợi người anh em... Rõng.

Bây giờ đến cuộc thi thứ hai. Dzũng Đakao được chọn «đề tài. Nó biểu diễn một môn rất giản dị, thay vì bắt Y Phàm - xếp nhãi Ra-đê- làm trước như Y Phàm đã chọn «đề tài» và bắt Dzũng Đakao khai hỏa trước. Dzũng Đakao nhanh nhẩu trở tài mọn. Nó bảo bọn nhãi :

- Môn thi này là môn... «trồng cây chuối».

Y Phàm trở mắt :

- «Trồng cây chuối» à ?

Dzũng Đakao gật đầu :

- Ủa, «trồng cây chuối» người. Mà coi đây !

Nó khom lưng, chống hai tay xuống đất, rồi chạm đầu xuống đất luôn. Từ từ, Dzũng Đakao đưa cao hai chân khỏi mặt đất. thân hình và hai chân nó thẳng dần cho tới khi hai chân nó giơ lên trời, đầu trông ở dưới đất, hai khuỷu tay khuỳnh ra. Bọn nhãi hét om sòm :

- »Chì» quá trời !

- Cây chuối «đề» quá cỡ !

Y Phàm quan sát từng cử chỉ của Dzũng Đakao. Nó cũng trông thấy cây chuối. Nhưng nó không trông nổi. Bọn nhãi Ra-đê thấy thần tượng của chúng chắc thua rồi. Thì buồn lắm. Y Pàm loay hoay một lúc không xong, đành đứng dậy phủ tay. Dzũng Đakao nhấc đầu từ từ khỏi mặt đất. Bằng hai tay, Dzũng Đakao «đi» tới chỗ Y Phàm là đưa muốn có cuộc thi để định rõ ngôi xếp và phó xếp. Nhãi con vỗ tay muốn toét cả da.

- Ôi giời ơi ! Nó đi giống khỉ quá xá !

Dzũng Đakao cho thân hình nó cong dần. Khi chân nó vừa chạm đất, Dzũng Đakao đứng dậy ngay. Nó mỉm cười bảo Y Sum :

- Tao «trồng cây chuối» bên cạnh cây ngô, bọn giặc khỉ đâu có biết. Và tao sẽ tóm cổ con khỉ giả vờ chết trên mày cho mày lột da, bằng lòng chưa ?

Y Sum khoái chí :

- Bằng lòng.

Nó quên cả nỗi buồn của Y Phàm. Xếp Ra-đê nói lớn :

- Còn chạy thi nữa.

Dzũng Đakao hỏi :

- Nếu thắng thì tao làm xếp chứ mày ?

Y Phàm đáp :

- Ủ, nhưng dễ gì mày thắng tao. Nếu mày thua, thì cái khác. Đứa nào thắng liền hai môn mới được làm xếp.

Dzũng Đakao đọc ở báo «Búp Bê» trong mục Nhìn xa trông rộng, nó được biết dân rừng chạy nhanh lắm. Những dân sống ở rừng Phi châu săn nai, hoẵng không cần dùng nỏ hay súng. Họ chỉ cần đuổi theo con vật cho tới khi con vật mệt đừ, nằm quay ra là họ thộp cổ nó. Dzũng Đakao có vẻ ngán Y Phàm về môn chạy. Nhưng ở trường tiểu học Đakao, năm ngoái, Dzũng đã chiếm

nhất giải chạy việt dã. Nó có nước rút tuyệt vời. Dzũng Đakao thường chạy sau địch thủ. Cách địch chừng năm mươi thước, nó mở hết tốc lực, bay qua mặt địch thủ và cướp giải ngon ơ. Tụi lớp nhất A đã gọi Dzũng Đakao là hạn huyết câu tức là con ngựa giống Mông Cổ chạy càng mau thì mồ hôi máu chảy ra như tắm và càng phi như gió. Con ngựa này anh chàng cù lần Quách Tĩnh đã cưới từ Mông Cổ về Trung Nguyên. Chả lẽ hạn huyết câu Dzũng Đakao chịu thua con ngựa rừng Y Phàm sao ?

Dzũng Đakao húyt sáo gió, rồi dang tay rộng, ca một đoạn Ngựa phi đường xa.

- ... thật mau, thật mau... Tiến lên đường cát trắng, trắng xoá, tiến lên đường nắng cháy loá loá...

Bọn nhãi hát theo. Cái lâu đài âm thanh đó xứng đáng gọi là lâu đài. Những giọng rừng rú hoà với giọng miền xuôi, hay không thể nào tả nổi. Lại hát giữ thiên nhiên, có gió lùa qua lá cành làm nhạc đệm.

Y Phàm dậm chân :

- Tiếc quá, tao không đem theo cái khèn.

Nhưng tiếc thì tiếc, Y Phàm vẫn giục Dzũng Đakao :

- Thi chạy đi thôi.

- Chạy từ đâu ?

- Chạy vòng quanh trại Hưng Đạo về đây.

Dzũng Đakao búng ngón tay. Nhóc con Hải chạy lại :

- Mà làm thằng bắn súng lục nhé ?

Nhóc con Hải ngơ ngác :

- Sao lại bắn súng lục ?

Dzũng Đakao tặc lưỡi :

- Mà quê... ba cục lận !

Dzũng Đakao đã từng tới vận động trường Cộng Hoà dự khán các cuộc thi điền kinh. Nó biết mọi thủ tục tranh tài. Dzũng ta bèn tỏ «kiến thức» :

- Các cua- rơ phải quỳ gối ngang hàng nhau. Khi nghe tiếng súng lục nổ mới được chạy. Mà hiểu chưa ?

Nhóc con Hải lè lưỡi :

- Súng lục nổ có chết người ta không ?

Dzũng Đakao ngửa mặt lên trời :

- Ôi giờ ơi ! Bắn đạn mã tử mà.

- Mã tử là gì ?

- Là đạn..ngựa chết.

Nó không muốn cù nhây với nhóc con Hải nữa, vội nói :

- Mày bắn súng mồm đi. Giơ tay lên, «đùng» một phát thì chúng tao chạy.

Nhóc con Dinh tranh chức :

- Đề tao bắn cho, tao bắn «suya» lắm.

Dzũng Đakao bằng lòng liền. Nó vẫy tay. Nhóc con Dinh bước ra ngay. Hai «cua- rơ» Y Pàm và Dzũng Đakao bèn quỳ gối trên mặt đất. Nhóc con Dinh làm bộ quan trọng :

- Xong chưa ?

Y Pàm đáp :

- Rồi.

Nhóc con Dinh dặn dò :

- Tao đếm một, hai, ba rồi mới khai hoả nhé !

Dzũng Đakao gật đầu :

- Ủa.

Nhóc con Dinh đã giơ tay lên :

- Một, hai...

Y Phàm nhấp nhòm. Nhóc con Dinh hô tiếp :

- ... hai rưỡi !

Y Phàm vùng chạy. Dzũng Đakao vẫn ngồi yên. Nó neho mắt nhìn nhóc con Dinh ra cái điều khen ngợi : «Tụi trại Hưng Đạo gấu ra gì. Hèn chi bọn nhãi ở ngoài tỉnh ngán chúng mày». Nhóc con Dinh toét miệng :

- Đã bắn súng đâu ? Ồ, mới có hai rưỡi đã chạy à ?

Y Phàm bị hổ một vố, ức lắm. Nó trở về lần mức khởi hành, ngồi chỗ cũ. Nhóc con Dinh lại hô :

- Một, hai, ba... !

Y Phàm vùng chạy nữa. Lần này nó chạy xa hơn lần trước. Ngó về sau, nó thấy Dzũng Đakao vẫn cứ ngồi ì ở tư thế một «cua- rơ» sửa soạn chạy. Y Phàm bị hổ lần thứ hai. Nó dậm chân, cắn nhằn :

- Chơi gì kỳ vậy ?

Nhóc con Dinh cãi :

- Phải đúng luật chứ bộ...

Con nhà Dinh muốn Dzũng Đakao thắng giải, bèn chơi bẩn bằng cách làm mất sức của Y Phàm. Lần này thì nó trịnh trọng :

- Nghe cho kỹ. Một, hai, ba..Đoàng !

Con ngựa rừng và hạn huyết câu tung vó chạy. Y Phàm bỏ rơi Dzũng Đakao ngay ở đoạn đầu. Dzũng Đakao bám sát. Nó chỉ bám sát thôi, rồi hy vọng cách mức chừng năm chục thước, nó sẽ trở nước rút thần sầu của nó qua mặt Y Phàm. Nhưng Y Phàm bỏ rơi Dzũng Đakao mỗi lúc một xa. Hiện giờ, nó cách xa Dzũng Đakao mười lăm thước. Dzũng Đakao thất vọng. Nó phóng lên, phóng lên. Gần Y Phàm rồi. Cách mười thước, năm thước, ba thước. Và rồi nó ở sau lưng Y Phàm.

Ngựa rừng Y Phàm phi lồng, phi như bay. Hạn huyết câu Dzũng Đakao rút kinh nghiệm không chịu để Y Phàm bỏ xa mình nữa. Nó cố bám sát Y Phàm. Ngựa rừng chạy như điên, không cần giữ «phông» bởi vì nó thừa «phông» mà. Nó chạy y hệt nó ăn, nó ngủ, chẳng có gì lạ lùng cả. Dzũng Đakao, con hạn huyết câu của

trường tiểu học Đakao hơi nao núng. Mồ hôi nó chảy vã ra. Nó thót bụng lại. Nó sức nghĩ những tiếng reo hò chờ đợi nó. Dzũng Đakao đeo Y Phàm chẳng khác gì một chiếc đuôi.

Đã được vòng trại rồi. Y Phàm vẫn dẫn trước. Dzũng Đakao «thử» nước rút. Nó phóng người bay qua mặt Y Phàm. Nhưng chỉ được một lát, Y Phàm đã tung vó vượt Dzũng Đakao rồi bỏ xa Dzũng thêm một quãng. Dzũng Đakao rán sức bám sau lưng Y Phàm. Cứ thế, hai con ngựa tận tình đua. Mức đến đã hiện ra trước mặt. Còn năm trăm thước. Y Phàm dẫn đầu. Bọn nhãi sắp hàng ở hai bên đường. Còn bốn trăm thước, Dzũng Đakao ở sau Y Phàm. Nhãi con Ra-đê cõ võ ngựa rùng như thác đổ. Còn ba trăm thước, Y Phàm ngang hàng Dzũng Đakao. Nhãi con di cư hò hét tung phôi. Còn hai trăm thước. Hạng huyết câu và ngựa rừng chạy song hàng.

Dzũng Đakao muốn «dzot» lắm. Nhưng Y Phàm đang mở hết tốc lực, khó mà qua mặt nó. Còn một trăm thước, Y Phàm hơn Dzũng Đakao bốn thước rồi. Dzũng Đakao vùng lên. Lại ngang hàng. Còn năm chục thước. Hạng huyết câu không trở được nghề mọn vì đây đâu phải là sân Hoa Lư. Nó cố bám sát Y Phàm đã là chuyện phi thường rồi. Hai thằng nhóc, một di cư, một Ra-đê,

mỗi đứa cầm một đầu sợi giây chuỗi đứng hai đường. Cả hai cùng hồi hộp, lo lắng. Còn hai chục thước nữa. Hai con ngựa lại song hàng. Bọn nhãi Ra-đê gầm hú :

- Y Pàm, Y Phàm chiếm giải đi !

Bọn nhãi di cư cũng gào thét :

- Dzũng Đakao, bắt nó cho lẹ !

Nhóc con Dinh thủ một khúc cây nhỏ. Nó tính toán kỹ lưỡng rồi. Nếu Y Phàm thắng cách năm thước, tới lần mức nó sẽ liệng khúc cây cho Y Phàm ngã, và Dzũng Đakao vượt lên chiếm giải. Y Phàm chạy đường ngoài, Dzũng Đakao chạy đường trong. Y Phàm vượt Dzũng Đakao rồi. Nhóc con Dinh liệng khúc cây, song «kế hoạch chơi bản» của nó bị thất bại. Không có ngựa nào vấp té cả.

Cùng ý nghĩ như nhóc con Dinh, con nhà Hải được Dzũng Đakao nhờ cầm hộ cây súng cao su, nó lấp viên sỏi vào miếng da, chờ đợi. Hễ Dzũng Đakao có vẻ thua, nó sẽ bắn viên đạn vô cớ Y Phàm. Nó bắn thật. Tài bắn của nó «cù lằn» quá sức. Đáng lẽ bắn vào cẳng Y Phàm, nó lại bắn trúng hông Dzũng Đakao. Con nhà Dzũng bị ăn phát sỏi đau điếng, chạy lồng lên như bị đốt đít. Nó vượt Y Phàm, băng qua sợi dây cơ hồ mũi

tên xệt. Dzũng Đakao thắng cuộc. Y Phàm chỉ thua nó có năm sáu thước.

Bọn nhãi di cư nhảy cõn hoan hô Dzũng Đakao. Theo đúng tinh thần «thượng võ», Y Phàm bắt tay kẻ chiến thắng rồi nói trong hơi thở phì phò :

- Màỵ làm xếp tụi tao !

Dzũng Đakao cười rất tươi :

- Tao sẽ tiêu diệt giặc khỉ.

Đó là lời tuyên thệ của Dzũng Đakao khi nhận chức «xếp».

Cuộc tranh tài giữa Dzũng Đakao và Y Phàm đã làm cái trại di cư nghèo nàn vui hẳn lên. Nhóc con di cư và nhóc con Ra-đê thương yêu nhau hơn cả bao giờ Dzũng Đakao dặn bọn nhóc di cư không được bắt nạt anh em Ra-đê của nó nữa. Nó còn cấm bọn di cư trêu chọc bọn nhóc thị xã khi chúng vào hồ tắm của vua Bảo Đại bơi lội. Bọn nhóc di cư nghe lời Dzũng Đakao răm rắp. Bây giờ, Tây đã hết thời. Nhưng bọn Tây con vẫn làm tàng. Chúng nó át giọng nhóc con Ra-đê tung bừa vì bố mẹ nhóc con Ra-đê đều làm mướn ở đồn điền cà- phê.

Dzũng Đakao hứa với anh em rằng, tiêu diệt xong giặc khỉ nó sẽ hỏi tội bọn Tây con rồi mới về Sài Gòn. Bọn nhãi di cư theo Dzũng Đakao nhập bọn nhãi Ra-đê «thề không đội trời chung» với khỉ. Dzũng Đakao «huấn luyện» anh em trồng cây chuối. Chỉ có mười thằng luyện được môn này. Dzũng Đakao định bụng sẽ trồng cây chuối đánh lừa giặc khỉ.. Nó biết rõ kế hoạch «giương đông kích tây» của giặc khỉ rồi. Hừ, bọn khỉ đánh lừa sao nổi nó. Đêm nay nó sẽ cho giặc khỉ biết tay.

Người Ra-đê là những người biết hưởng nhàn. Họ chỉ làm buổi sáng thôi. Buổi chiều để nghỉ ngơi và chơi âm nhạc. Bọn nhãi cũng vậy. Buổi chiều chúng rảnh lắm. Dzũng Đakao tuyển chọn Y Phàm, Y Sum, Y Kut, nhóc con Dinh, nhóc con Hải qua nương ngô thăm dò chiến trận. Lại băng qua suối, qua rừng gianh, bọn trẻ con tới nương ngô. Dzũng Đakao chỉ cho Y Phàm coi dấu vết xác xơ của những cây ngô bị giặc khỉ tàn phá. Nó bảo Y Phàm :

- Mày thấy tao nói đúng chưa ? Bọn khỉ mưu mẹo ra gì lắm chứ. Mình sẽ dùng mưu hạ chúng nó.

Y Phàm hỏi :

- Mày có kế chưa ?

Dzũng Đakao đáp :

- Tao có một trăm kế. Bọn khỉ các kế này chỉ cần dùng một kế thôi. Giờ chúng mình làm hãm bẫy nghe chưa tụi mày.

Bọn nhãi chọn những cây ngô ở..tiền đồn, đào những cái hố thật sâu. Khỉ quen mùi như đêm qua, xua đội quyết tử xuống càn quét, thế nào cũng phải lựa những cây ngô gần vị trí đóng quân của chúng. Căn dặn anh em xong, Dzũng Đakao và Y Phàm đi dẫn tre, vót những

cái cọc nhọn.

- Khi rút xuống hàm, chông sẽ đâm thủng đứt nó.

Y Phàm muốn nói một câu khen ngợi xếp Dzũng Đakao. Nhưng nó kiếm mãi không ra.

Bốn thằng Y Sum, Y Kut, Dinh, Hải hì hục đào hố. Được cái là đất mềm nên những lưỡi dao rừng của chúng cắm xuống nương cứ ngọt xót. Ngọt như kẹo kéo «càng kéo, càng dai, càng nhai, càng ngọt, chạy thọt về nhà, xin bà một xu ra mua kẹo kéo». Hơn một tiếng đồng hồ, bốn thằng nhãi mới hoàn thành bốn cái hàm khi. Theo lệnh của Dzũng Đakao, chúng nó lượm những cành cây mục dòn lên trên, lợp lá rồi rắc đất mỏng, đánh lừa giặc khi. Khôn khéo hơn, chúng còn lấy thêm lá ngô thả lác đác. Xong «công tác» nhóc con Dinh phủi tay, ngấm tác phẩm của mình :

- Tuyệt quá, tuyệt quá. Hỡi giặc khi, ông sẽ chôn sống chúng mày.

Nhóc con Hải hả hê :

- Tao không chôn sống nó đâu, ông bắt nó làm trò khi cho ông coi.

Y Sum nhớ mỗi thù... nhớ tàu đêm qua, nguyên rửa :

- Ông mà bắt sống được mày, ông sẽ phóng lao thủng óc mày, khỉ ời là khỉ !

Y Kut cười hì hì :

- Tao lột da đầu nó.

Bốn ông nhãi đặt sẵn những hình phạt cho tù binh khỉ, bất cần luật chiến tranh. Dzũng Đakao và Y Phàm đã vót xong nhiều chiếc cọc cắm dưới ổ phục kích. Dzũng Đakao hỏi :

- Xong chưa ?

Nhóc con Dinh khoe thành tích :

- Rồi tụi tao lấp miệng bầy rồi.

Dzũng Đakao dặm chân :

- Đồ cù lằn, tao đã dặn đời tao hãy lấp hố. Ông còn cấm chồng cơ mà.

Nhóc con Dinh ngây người :

- Giờ làm sao ?

Dzũng Đakao quát :

- Dỡ ra chứ còn sao nữa ?

Xếp Dzũng hách xì xằng quá xá. Bốn ông nhóc cụt hứng. Chúng bắt đầu mở miệng hằm bầy. Mỗi thù khi càng thêm sâu đậm hơn. Một lát, Dzũng Đakao quan sát bốn cái hằm rồi tự tay nó cầm chông nhọn. Bọn nhóc... tính lại lấp miệng hằm, «trang trí» như cũ. Nhóc con Hải bỗng thét lên :

- Chết rồi !

- Cái gì ?

- Lại quên.

- Quên cái gì ?

Nhóc con Hải cười :

- Quên bỏ mặ́m tôm dưới hằm bầy. Khi mà ngửi mặ́m tôm chắc nó cắn lưỡi tự tử mất.

Dzũng Đakao ôm bụng cười rống. Bọn nhãi cười theo. Vui không thể tả được.

Sáu thằng nhãi rời nương ngô về trại Hưng Đạo. Chúng nó hẹn nhau đến tối sẽ họp quân lại để làm thịt giặc khỉ. Chờ bọn Y Phàm đi khuất, Dzũng Đakao hỏi nhóc con Dinh :

- Mày dám «tởn» bọn Tây con không ?

Nhóc con Hải xía vô :

- Dám chứ.

Dzũng Đakao hất hàm :

- Hở Dinh ?

Nhóc con Dinh liếm môi :

- Có mày không ?

Dzũng Đakao cười :

- Có mạnh đi chứ. Tao muốn bắt sống thằng Tây con bịt mắt, đem nó vô rừng gianh dọa nó chơi. Chúng mày biết không, tao ghét Tây con lắm. Mai chúng mình phục kích đánh chúng nó nhé ?

Nhóc con Dinh tròn mắt :

- Cả trại à ?

Dzũng Đakao bĩu môi :

- Ba thằng mình thừa choảng tụi Tây con rồi.

Nhóc con Dinh kể công :

- Buổi trưa tao liệng khúc cây đó.

Nhóc con Hải khoe :

- Tao bắn vào đít mày cho mày chạy vọt thảng cuộc đây, Dzũng Đakao ạ !

Dzũng Đakao chẳng hề biết chuyện này, nhưng vẫn giả vờ ra cái điều biết hết :

- Ông lạ gì.

Nó nói lảng :

- Tao sẽ dạy chúng mày nghề bắn súng cao su.

Nhóc con Hải đầu võ miệng :

- Tao không cần học mà bắn vẫn trúng đít mày.

Nó nghe rằng hình hích. Dzũng Đakao không biết «tài bắn mè trúng chó» của nhóc con Hải, vỗ vai thằng này khen ngợi :

- Mày sẽ bắn cừ hơn. Tao là xếp sòng súng cao su mà.

Ba đứa kéo nhau đến hồ tắm của vua Bảo Đại. Lúc ấy, mặt trời sắp chui xuống rừng. Bọn nhóc con ngoài tỉnh vào đây tắm rất đông. Chúng nó đang bơi nhảy, cười nói vui vẻ thì hung thần xuất hiện. Hung thần là nhóc con Dinh. Thằng này cầm đầu bọn nhãi di cư chuyên bắt nạt bọn nhãi ngoài thị xã. Nó đã từng bày mưu cho lâu la của nó ăn cắp quần xà- lỏn của bọn nhãi thị xã. Tắm xong, bọn nhãi tìm quần quỳnh cả lên. Chúng nó khóc um sùm. Bọn thằng Dinh cười khoái trá. Đợi tới khi bọn nhãi tổng ngồng trở về, chúng nó mới gọi lại bắt nộp mỗi đứa một đồng rồi trả quần. Đứa nào thiếu, nhóc con Dinh cho chịu. Thành thử, đối với bọn nhãi thị xã, nhóc con Dinh là một hung thần. Vừa thấy bóng dáng nó, bọn nhãi đã teo lại. Dzũng Đakao thừa biết bọn nhãi thị xã sợ nhóc con Dinh. Nó cởi quần áo, leo lên «bông dzoa» toét miệng cười :

- Giờ tao là xếp tất cả nhóc con ở đây, tao không bắt nạt đứa nào hết, chúng mày đừng sợ nữa. Đứa nào bắt nạt chúng mày, chúng mày cứ bảo tao, tao nện cho nó nhừ đòn.

Dzũng Đakao hiên ngang cơ hồ một hiệp sĩ. Rồi nó biểu diễn «bông không» rất đẹp. Bọn nhãi thị xã quên hết lo lắng, vỗ tay rào rào.

Nhóc con Dinh cũng leo lên «bông dzoa» hô lên :

- Tao thề không chơi xấu nữa. Anh em mí nhau cả mà...

Rồi nó bịt mũi, nhảy tồm xuống hồ. Đến lượt nhóc con Hải tuyên bố :

- Đứa nào bắt nạt chúng mày, bố nó chết.

Nó lại nhảy cái tồm. Dzũng Đakao đã ngoi lên bờ. Nó dang rộng đôi tay :

- Tụi tao sẽ đánh khỉ đêm nay, có đứa nào thích gây chiến tranh với khỉ không ?

Không đứa nào dám trả lời cả. Dzũng Đakao hỏi :

- Tại sao chúng mày không trả lời ?

Bọn nhãi thị xã lẳng lẳng mặc quần áo. Dzũng Đakao biết chúng nó gờm nhóc con Dinh nên không thích kết thân với Dzũng Đakao. Nó cáu lắm, mắng nhóc con Dinh :

- Mày hay bắt nạt chúng nó, nên chúng nó gờm mày mà. Tao chúa ghét những thằng hay bắt nạt.

Dzũng Đakao bảo tụi nhãi thị xã :

- Tụi mày không chơi với tao thì thôi, nhưng từ nay đừng sợ bọn nhãi trong trại Hưng Đạo nữa. Tao là xếp rồi, tao sẽ «tấn» ồm òa đứ a nào gây sự với chúng mày.

Bọn nhãi thị xã rút êm. Dzũng Đakao buồn lắm. Nó đã từng đánh nhau với Quyên Tân Định và rồi cùng bọn Hoa Lư lục quái chung tiền uống xá- xị Con Cọp, ăn mì Cây Nhãn, bắt tay nhau xử huê, thân nhau kinh khủng. Thế mà, với bọn nhãi thị xã Buôn Mê Thuật, Dzũng Đakao đã thất bại về phương diện... ngoại giao. Nó nhìn bọn nhãi thị xã xuống dốc, nhủ thầm : «Yên chí, mai một tao ra ngoài ấy bày trò chơi, chúng mày sẽ khoái tao cho mà xem.

Dzũng Đakao nhảy xuống bơi lội. Nó sẽ về ăn cơm thay quần áo đi rừng và ngồi chờ bọn Y Phàm. Rồi khi bóng đêm phủ kín rừng đồi, nó sẽ đốc thúc quân lính lên đường tiêu diệt giặc khỉ.

Trăng lại vẫn mờ như hôm qua. Giặc khỉ đã kéo quân tới. Dzũng Đakao cho lính «đồng minh» đóng xa trận địa. Nó ra lệnh cho bọn nhãi cười nói om sòm. Thủ lĩnh khỉ áp dụng chiến thuật cũ. Năm anh hùng khỉ khác được chọn lựa để tình nguyện đi ăn cắp ngô. Giặc khỉ «khèn khếch» vang cả khu rừng trước mặt, át luôn cả tiếng gầm của me xừ ba mươi. Chúng nó «khèn khếch» rất đồng đều. Y hết những lời cổ võ năm kẻ tình nguyện và chúc mừng chiến thắng. Nhưng thủ lĩnh khỉ đâu ngờ rằng bốn cây chuối mới trồng cạnh những cây ngô. Bốn cây chuối đó là Dzũng Đakao, Y Pàm, nhóc con Hải, nhóc con Dinh. Trước mặt bốn tay quyết tử có bốn miếng gỗ lớn hơn miếng hàm bầy. Bốn cây chuối không có lá, có buồng nên có gió thổi cứ ỳ thân xác ra, chả chịu lay động cái gì cả. Nhóc con Dinh động ngược đầu cạnh Dzũng Đakao. Nó nói khẽ :

- Mọi tay lăm rồi.

Dzũng Đakao cúi lăm. Nó muốn đập nhóc con Dinh một cái cho bỏ ghét. Song nếu đập thẳng này ngã lăn huých hay nó la khóc thì hỏng hết kế hoạch. Thành thử, Dzũng Đakao phải dọa :

- Mày mà nhúc nhích, lát nữa ông bỏ mày ở đây một mình.

Nhóc con Dinh bồng hết mọi tay. Có tiếng sột soạt. Năm anh hùng khi đã bò vào chiến tuyến của địch. Những người anh hùng, đuôi vắt lên lưng, vừa đi vừa nghe ngóng, vừa nhắm địa điểm «tân công». Vô phúc cho bốn anh thế nào lại nhắm đúng bốn địa điểm có «mìn» và «cây chuối». Các anh em chiến sĩ vô sản nhảy phốc lên bốn cây ngô. Cây ngô dong đưa, ngã rạp xuống.

Năm anh hùng khi ngược mắt nhìn bầu trời mờ ảo, nghe răng trắng ớn, cười thâm. Nhóc con Hải, tự dung, muốn ho. Cổ họng nó ngứa ngáy quá xá. Hình như có mấy con kiến đang bò từ cổ họng xuống phổi nó. Nó nuốt nước bọt ừng ực, hy vọng nước bọt sẽ trôi tuột những con kiến xuống dạ dày để bọn kiến chết luôn cho bỏ ghét. Nhưng những con kiến này bướng lắm. Nhóc con Hải càng nuốt nước bọt, những con kiến càng bám sát. Và chúng càng bám sát, nhóc con Hải càng muốn ho. Thằng nhóc đành đưa môi dưới vào giữa hai hàm răng cắn một cái thật đau điếng.

Nhóc con Dinh hết mọi tay lại ngứa ở đùi. Nó nghĩ thầm chắc con vật khốn nạn đã hút của mình mấy giọt máu rồi đây. Nó biết điều hơn lúc nãy, không dám hó hé

nửa lời. Giặc khỉ đã lọt vào cạm bẫy, chỉ cần thổi mạnh một tiếng cũng đủ làm hỏng «kế hoạch» của Dzũng Đakao. Nên dù muốn ho, dù ngựa phát nôn nao, hai thằng nhãi di cư đành chịu trận. Giá được ho một cái, được gãi một cái đúng chỗ ngựa thì tuyệt cú mèo. Thì mới đúng thành ngữ «sương rên mé đìu hiu».

Giặc khỉ chắc mẫm thắng trận như đêm qua, lắc lư cho thân cây ngô đong đưa thêm. Rồi mới vặt bấp ném xuống. Khi cây ngô đã bị «bóc lột» hết trái, các anh chàng khỉ buông tay chân nhảy xuống gốc.. Các anh đã nhảy trúng hầm bẫy thật êm ái. Chẳng biết trong bốn anh chàng khỉ có anh nào chạm chông không, nhưng bốn cây chuối đã rạp sập mình. Vậy là bốn anh hùng vô sản ngồi êm ru dưới âm ti mù mịt. Còn trần xì một vị anh hùng cô đơn giữa nương ngô bát ngát, không hiểu các chiến hữu của mình biến đâu.

Như nhóc con Dinh, nhóc con Hải muốn ho, muốn gãi, anh hùng khỉ cô đơn cũng muốn gọi các bạn. Hấn lắm bầm «có lẽ mấy thằng lên mình về trước lập chiến công với thủ lãnh đây». Hấn mỉm cười rình vãi trái bấp, cong đuôi chạy biến về khu rừng trước mặt.

Dzũng Đakao chỉ đợi có vậy. Nó huýt sáo gió. Y Pàm âm thầm cho quân tiến lên bọc kín nương ngô. Bọn khỉ không «khèn khếch. Y Phàm hỏi :

- Máy tên tù binh này xử chưa ?

Dzũng Đakao đáp :

- Hãy cứ nhốt chúng dưới hầm.

Nó nhặt súng cao su quàng vào cổ. Nhóc con Hải cũng quàng súng vào cổ. Nó là tay súng chuyên môn bắn chân lại trúng đít. Quân lính của Dzũng Đakao phục kích êm ru bà rù. Không còn nói lớn như lúc nãy nữa. Nương ngô im bật. Chỉ có tiếng gió lùa vào lá ngô nghe xào xạc và hơi thở cùng trái tim đập rộn ràng của bọn nhãi.

Bốn anh hùng khi nằm yên dưới hầm. Nằm yên đỡ đau. Chứ, dẫy dựa thì chỉ tổ chông nhọn đâm vào mình mảy. Các người anh hùng vô sản kêu la inh ỏi. Khôn nổi, miệng hầm đã đầy kỹ, tiếng kêu gào của các người anh em trở nên vô ích.

Khi anh hùng cô đơn khi đơn thương độc mã trở về vị trí với chiến lợi phẩm, thủ lĩnh khi mừng rơn. Chính hấn, hấn cũng mừng rơn vì hấn cũng là kẻ về trước nhất. Bọn khi công kênh kẻ lập chiến công đầu, «khèn khếch» hoan hô âm ỉ. Hoan hô một lúc, thủ lĩnh khi vẫn chưa thấy bóng dáng bốn kẻ tình nguyện. Hấn bắt đầu sốt ruột.

Phóng tầm mắt xuống nương ngô, thủ lĩnh khỉ không trông rõ cảnh vật dưới ánh trăng mờ. Nhưng bốn bề im phăng phắc. Thủ lĩnh khỉ càng nôn nao. Hắn cử hai anh hùng đi dò thám. Người anh hùng cô đơn thoát về một mình đâm ra thôi chí. Hắn không dám xung phong nữa. Mồ hôi khỉ đầm đìa trên mặt hắn. Hắn xuýt xoa «phúc đức nhà mình to quá, một xiu nữa mình toi rồi.»

Thủ lĩnh khỉ dặn dò hai anh hùng dò thám vài điều. Hai anh hùng được bơm chất anh dũng vào dạ dày, phăng phăng xuống nương. Trên này, thủ lĩnh khỉ ra lệnh cho quân mình tuyệt đối câm miệng. Hai bên tung ra những đòn ác liệt. Dzũng Đakao nằm sấp, tai úp xuống đất nghe ngóng. Hai anh hùng dò thám khỉ đã lạc vào ổ phục kích.

Nhóc con Dinh hỏi Y Phàm :

- Khỉ nó cắn chết người không mày ?

Nó nói thật khế. Thế mà hai tên khỉ dò thám nghe rõ hay sao ấy. Chúng nó đứng khựng lại, nhìn dáo dác. Dzũng Đakao bò êm tới gần, hỏi Y Phàm :

- Có cách nào bắt sống một tên không ?

Y Phàm lắc đầu. Dzũng Đakao hận rằng mình đã không tập trung giây «lát sô». Bọn cao bồi trên màn ảnh

quăng «lát sô» cù lắ. Ở hướng đạo người ta cũng dạy cách quăng «lát sô» để cứu người lúc nguy khốn. Dzũng Đakao chưa được vào hướng đạo. Nó hứa thề «lần này về Sài Gòn mình phải xin vào hướng đạo Đakao mới được.» Trong cơn bức tức của Dzũng Đakao, nhóc con Hải bò lại bầu chân Dzũng Đakao. Nó xoay người. Hai cái đầu thẳng nhãi kề nhau.

Nhóc con Hải lè lưỡi :

- Tao thó cái lưới của bố tao mày ạ !. Bố tao tiếc cái lưới, mang từ Bắc vào. Giờ, ở rừng đâu có sông mà đi kéo vó. Tao định tung lưới chụp khi.

Đôi mắt Dzũng Đakao sáng rực. Nó xoa tóc nhóc con Hải :

- Mày «nghề» quá. Tao sẽ phong cho mày một chức lớn.

Nhóc con Hải hả hê :

- Cho tao làm phó sếp nhé !

Dzũng Đakao gật đầu bừa :

- Ủa, đưa lưới đây.

Nhóc con Hải lôi ở cặp quần ra cái lưới kéo vó. Nó bảo Dzũng Đakao :

- Phải buộc nặng một đầu, tung lưới ra mới chộp được cá, mày ạ !

Dzũng Đakao trách nhẹ :

- Sao mày không buộc ở nhà ? Giờ lấy đâu ra đá mà buộc ?

Nhóc con Hải liếm mép :

- Ồ nhỉ, tao quên.

Dzũng Đakao bỗng nghĩ ra một kế mọn :

- Tao có cách rồi.

Nhóc con Hải hỏi :

- Cách gì đó hả mày ?

- Mỗi thằng cầm một bên lưới, hễ con nhá khỉ tới gần chỗ tụi mình, hai thằng nhào ra úp lại, nghe chưa ?

- Ủa

Chiến trường vẫn im lặng như tờ. Trăng sáng tỏ hơn một ly ông lão. Hai anh hùng do thám khỉ nghe ngóng

một lát, không có gì, lại dè dặt bước lách qua những gốc ngô. Lại thật, bốn chiến hữu của chúng chẳng để lại một dấu vết. Ở vị trí đóng quân, lãnh tụ khi còn lạ lòng hơn. Hấn đi đi, lại lại rất tức tối. Nếu hai tên do thám «một đi không trở về» hấn chưa biết phải đối phó ra sao. Chắc chắn, chỉ có nước liều. Là đốc thúc quân xuống nương, trồng mái một trận với tụi nhãi Ra-đê. Lần này, lãnh tụ khi tàn phá ngô rồi rút quân thật xa đến một buôn bản khác làm ăn. Hấn «khèn khệch» hai tiếng, đoạn nhảy vọt lên một cành cây bám chắc và quan sát chiến trường.

Hai anh hùng do thám bàn nhau đi hai ngả để do thám. Một tên tiến sâu vào nội địa địch. Một tên lảng vảng ngoài vòng đai. Bất thành linh, một anh hùng khi do thám kêu «khèn khệch» um sùm. Và một nhóc con la thích thú : -

- Tóm cổ một tên khi «dzồi» !

Nhóc con đó là Vượng. Bố nó mở quán thịt chó ở ngoài thị xã. Dân bán thịt chó là dân bắt chó rất tài. Họ có cái tròng làm bằng cật tre đập bẹp ra, bện lại. Sợi giây và cái ống để siết cổ chó cũng là một khúc tre dài. Chỉ cần luôn được tròng vào cổ chó thì kể như đời con chó bế mạc. Nhóc con Vượng đã theo bố nó đi mua chó. Nên nó hiểu rành nghệ thuật bắt chó. Nhóc con Vượng tròng đúng cái thòng lòng vào cổ anh hùng khi do thám.

Người anh hùng vô sản vừa đẩy dũa, vừa kêu «khèn khẹt». Nhóc con Vượng khoái trá, la lớn hơn;

- Tóm được một chú khỉ «dzôi», tội bây ời !

Tiếng kêu đau đớn của anh hùng khỉ vang động cả khu rừng. Thủ lãnh khỉ giật mình kinh hoảng. Dzũng Đakao cũng biến đổi sắc mặt. Nó chợt hiểu rằng bắt sống được một địch thủ chẳng bấu bở gì, hỏng hết «kế hoạch». Dzũng Đakao tung cái đầu lưới trả nhóc con Hải. Nó chạy tới chỗ nhóc con Vượng, vỗ vai thẳng này, khen ngợi :

- Mày giỏi đa, sẽ phong mày chức lớn.

Nó nói thật to;

- Chúng mày cứ nằm im một chỗ nhé ! Tao cần năm đứa đem tù binh về.

Không đứa nào muốn về cả. Bọn nhãi di cư đang vui thích cái trò chơi hồi hộp, thú vị kinh khủng này. Dzũng Đakao phải giục :

- Bọn khỉ biết chúng mình phục kích tội nó rồi. Giờ tội mình giả bộ rút lui. Thế nào tội chúng cũng kéo xuống phá ngô trả thù, hiểu chưa ?

- Hiểu «dzôi»... chớ !

Dzũng Đakao vung tay :

- Giờ những đứa nào muốn làm quân tiếp viện ?

Bọn nhãi ồn ào;

- Tao.

- Tao cho.

- Tao hách hơn.

Dzũng Đakao cười :

- Cần năm đứa thôi. Tụi mày đi xa khỏi đây, vừa đi vừa hát om sòm lên nhé !

Năm nhóc con vô danh trong đám quân tiểu trừ giặc khỉ của Dzũng Đakao đã dẫn tù binh về hậu cứ. Chúng đồng ca bài :

- Nào anh em ta cùng nhau xông pha lên đường.
Kiếm nguồn tươi sáng. Ta nguyện đồng lòng điếm tô
non sông từ đây. Theo gót anh tài...

Năm nhóc con thay nhau hành hạ tù binh. Anh hùng khỉ kêu la bi thảm vô cùng. Một lát sau, tiếng hát nhỏ dần và anh hùng khỉ không còn rên la nữa.

- 7 -

Thủ lĩnh khi nghe tiếng kêu cứu «khèn khệch» ai oán, lâm ly quá. Hắn chờ quân Ra-đê bắt tù binh dẫn về buôn, mới quyết định xua quân xuống nương tàn phá. Thủ lĩnh khi quên rằng quân Ra-đê đã có xếp Dzũng Đakao. Con nhà Dzũng Đakao đúng là một danh tướng. Nó đoán đúng đường đi nước bước của thủ lĩnh khi. Dzũng Đakao ra lệnh cho bọn nhãi im phăng phắc. Phía rừng trước mặt, thủ lĩnh khi thét lên những lời phần nộ. Rồi xua quân xuống. Bọn khi ào ào hành quân. Trong nháy mắt chúng đã lọt vô trận địa.

Chờ chúng vào sâu nội địa, Dzũng Đakao hô to;

- Tấn công.

Nó đã nhét cả nắm đá sỏi vào miệng. Nên khi hô tấn công, vài viên sỏi tuột ra. Và bọn nhãi chỉ còn nghe rõ âm thanh «ấn ông». Bọn nhãi nhất loạt đứng lên. Dzũng Đakao khai hỏa trước. Nó nhắm mắt bắn bừa vào bọn giặc khi. Thế mà cũng trúng mới khoái chứ. Giặc khi kêu loạn xà ngầu. Hàng ngũ chúng bối rối. Dzũng Đakao ra lệnh :

- Chúng mày hét inh lên đi !

Bọn nhãi đã chia nhau vây quanh nương ngô. Nói đúng hơn là chúng nó dàn quân án ngữ lối rút lui của giặc khỉ. Khỉ chỉ có một lối rút lui duy nhất. Con đường «một chiều» này, Dzũng Đakao đã vây chặt. Nếu bị đánh tan nát, thủ lĩnh khỉ chỉ có thể rút quân về ngã xuất quân của Dzũng Đakao. Nhưng chưa chắc con nhà khỉ đã nghĩ tới điều này.

- Bắn chết chúng nó đi !

- Giết !

- Xung phong !

- Chặt đuôi chúng nó !

Những tiếng thét vang trong rừng đêm vắng. Khiến giặc khỉ rụng rời. Những tiếng thét khác lạ làm thủ lĩnh khỉ bối rối. Trăng tự nhiên sáng tỏ. Quân Dzũng Đakao nhìn rõ bọn khỉ đang ngơ ngác tìm cách rút. Chúng chưa phá hại một cây ngô nào. Dzũng Đakao bắn phát đạn thứ hai. Tên giặc khỉ trúng đạn, lăn ba vòng rồi đứng dậy chạy, kêu ồm tỏi. Nhóc con Hải cũng xử dụng súng cao su. Nó nhắm chân một chú khỉ hy vọng sẽ trúng đít chú khỉ khác như nó nhắm chân Y Pàm lại bắn trúng hông Dzũng Đakao. Nhóc con Hải khạc đạn. Nó chờ người ra.

- O !

Nhóc con Dinh hỏi :

- Cái gì ?

- Tại sao không trúng khi ?

- Tại mày bắn cù lần chứ sao nữa.

Dzũng Đakao ra lệnh tiếp :

- Tấn công đi !

Bọn nhãi Ra-đê phóng lao vun vút. Giặc khỉ tránh né rất tài tình. Dường như, những ngọn lao của bọn nhãi Ra-đê, đối với giặc khỉ, chỉ là trò đùa. Chúng nó đã quá quen với thứ khí giới cổ điển này. Nên không coi vào đâu hết. Véo... Viên sỏi của Dzũng Đakao trúng đít một tên giặc khỉ. Nó quay mình lại, nhe răng cười «khèn khếch». Dzũng Đakao ức lắm. Nó kéo súng toan nhả phát đạn thứ hai. Thì tên giặc khỉ đã lủi mất. Trận chiến chưa có gì gay go cả. Giặc khỉ kéo hết vào giữa nương ngô. Khiến hoả lực của Dzũng Đakao, nhóc con Hải rất hiệu nghiệm. Dzũng Đakao nhận thấy ngay rằng nó ít quân quá, không thể siết chặt vòng vây, dồn giặc khỉ phải mở một đường máu thoát thân được.

Nó nghiêng răng, dậm chân :

- Ước gì có thằng Quyên Tân Định, Bồn lừa, Chương còm. Tư trọc, Ba sút môi... Bọn nhãi ở đây cù lần quá. Con nhà Quyên Tân Định dám tay không bắt khỉ lắm à...

Bổng Dzũng Đakao hô lớn :

- Quân tiếp viện đâu ?

Từ sau hậu cứ, năm nhóc con đồng thanh đáp :

- Ầi ải, có chúng tao đây.

Nhóc con Vượng và bốn chiến hữu đã trói chặt chân chú khỉ tù binh. Vượng ta siết dây tròng chặt đến nỗi anh hùng khỉ thè lưỡi ra, hết dám dầy dụa. Và bốn nhãi con trói chân nó ngon ơ, vắt vào một bụi rậm.

- Ầi ải, có chúng tao đây.

Nhóc con Vượng đương nhiên chỉ huy bốn thằng. Nó hơi cái tròng chó như Triệu Tử Long hơi thương, thúc quân :

- Tiến lên chúng mày ơi !

Bốn thằng nhóc say sưa hò hét :

- Xung phong !
- Quân tiếp viện lập chiến công !
- Đả đảo giặc khỉ !

Thủ lĩnh khỉ thất đảm kinh hồn. Bốn phía đều bị vây cả rồi... Khi không, thủ lĩnh khỉ xua quân vào rọ. Dzũng Đakao giăng cái lưới của nhóc con Hải ra. Nó bắt bốn thằng nhãi Ra-đê mỗi đứa túm một góc.

- Tụi tao rút hết về phía sau, lừa giặc khỉ ra, chúng nó chạy văng mạng vào lưới. Chúng mày cố bắt sống vài tên nhé

Dzũng Đakao nghĩ lại rồi. Chỉ cần bêu đầu vài tên giặc khỉ là bọn khỉ hết dám lai vãng ở nương ngô này. Không chừng, chúng nó hết dám phá hoại các nương ngô của người Ra-đê luôn. Dzũng Đakao hứng chí quá. Nó rĩ tai anh em, rút hết về hậu cứ. Quân lính của Dzũng Đakao âm thầm thôi binh. Giặc khỉ mắc kẹt ở giữa nương ngô không hay biết điều gì. Khi gặp quân tiếp viện, Dzũng Đakao dàn quân thành hàng dài. Và hàng quân này như một sợi dây kéo ngang vào nương ngô.

- Xung phong !
- Xung phong !

Mỗi đứa cầm một cành cây, vụt ngang vụt dọc. Giặc khỉ rụng rời. Thủ lĩnh khỉ không ngờ đứa quân vào tử địa. Nó ngược nhìn trắng, nhe răng trắng ớn, gằm những lời oán trách thống thiết. Trắng hiểu rõ nỗi đau khổ của thủ lĩnh khỉ, từ từ chui vào mây. Thủ lĩnh khỉ tập hợp quân, quyết mở một đường máu.

- Xung phong !

- Xung phong !

Quân của Dzũng Đakao cầm chắc cái thắng, hô hoán vang lừng. Kiện tướng Triệu Tử Long nhóc con Vượng giờ cao cái tròn chồ lên :

- Phải bắt một thằng khỉ nữa.

Dzũng Đakao sợ bọn nhãi ào ào xung phong, gãy hết ngó, nó ra lệnh :

- Đi theo khéo một tí nhé ! Đứa nào làm gãy ngó là hạng bét.

Không đứa nào thích hạng bét cả. Quân của Dzũng Đakao xung phong rất nhanh mà chẳng hề gãy một cây ngó. Thủ lĩnh khỉ nghe bước chân của kẻ thù tới mỗi lúc một gần. Bèn quyết định mở một đường máu rút lui. Hấn lại sa vào bẫy của Dzũng Đakao. Đồ khỉ có khác,

ngu như khỉ ấy. Giặc khỉ rút thật nhanh. Bọn nhãi con chần lười hồi hộp.

- Khỉ nó dám cản tụi mình không ?

Thằng Khoa đáp :

- Chắc nó không dám cản đâu.

Nhưng bốn ông nhãi con vẫn cứ run. Thành linh, một tiểu đội khỉ phóng vào lưới. Bốn ông nhãi nằm rạp xuống bốn góc. Tiểu đội khỉ bị lưới chụp dẫy dụa. Kêu «khèn khẹt» ồm tỏi. Bốn ông nhãi cùng gọi ời ời :

- Dzũng Đakao ! Dzũng Đakao !

Dzũng Đakao đang xua quân tiến lên đồng dặc đáp :

- Có tao đây !

- Vô được đông khỉ lắm

- Nằm yên nhé !

- Tụi tao sợ thấy mồ.

- Sợ cái gì ?

- Sợ nó cản.

Thủ lĩnh khỉ đâu chịu để quân mình dựa dựa trong cái màn lưới các kè như thế. Nó quay lại. Bốn ông nhãi nằm rạp đè lên lưới. Thủ lĩnh khỉ kêu «khèn khệc» rồi phóng mình vào giữa lưới, cắn xé.. Một số vây ngoài lưới đề phòng quân truy kích của Dzũng Đakao. Bốn ông nhãi sợ đến «tè» ra quần, lú cả lưới, không kêu lớn được. Một tên giặc khỉ cắn khế vào chân một nhóc con. Thằng này thét lên một tiếng hãi hùng khiến Dzũng Đakao giật mình :

- Sao vậy ?

- Nó cắn tao đau thấy mô !

Dzũng Đakao hô quân :

- Tiến lên, tiến lên giải vây cho quân ta !

Giặc khỉ thấy dùng miếng cầu chường tức là chường chó, tức là đòn cắn của nhóc con Hùng hiệu quả như thần, bèn bảo nhau cắn bốn nhóc con tơ bời. Bốn ông nhóc vùng vẩy chân đạp, tay đâm loạn xạ ngẫu. Rồi bỏ chạy. Giặc khỉ đuổi theo. Tên thì lấy đà nhảy thót lên vai kẻ thù, cào cổ. Tên thì bám chặt quần kẻ thù, cắn xé rách nát. Bốn ông nhóc hồn bay lên mây, ngã quỵ trên bãi chiến trường. Giặc khỉ nhiều tên nghịch động trời. Nó tìm mắt kẻ thù định «tè» cho kẻ thù mù mắt.

- Nước đáí khỉ !

Một thằng nhóc báo động cho các bạn. Bốn ông nhãi vội đưa tay bịt mắt và nằm úp. Giặc khỉ «tè» lên đầu tóc kẻ thù. Rồi cười khoái chí. Rồi tiếp tục xé quần áo và cào sứt máu lưng bốn ông nhãi. Tiểu đội khỉ bị màn lưới vó chụp, được giải vây. Chúng lao tới chỗ bốn quân thù đánh gở. Nhưng chúng vừa giở đòn thù thì quân Dzũng Đakao đã đến. Giặc khỉ bỏ những con mồi yếu thế, chạy lên khu rừng trước mặt. Dzũng Đakao bắn liên tiếp. Nhiều tiếng kêu «khèn khệc» chứng tỏ giặc khỉ đã trúng đạn, «trước khi rút lui để lại nhiều vết máu». Bốn ông nhãi được cứu hơi muộn. Chúng nó trách móc Dzũng Đakao um sùm.

Nhóc con Hải la hoảng;

- Cái vó của bố tao đâu rồi ?

Một thằng nhãi cười khì khì :

- Khỉ nó «chộp» mất «dzôi».

Nhóc con Hải cắn môi :

- Ông sẽ xử tử một tên khỉ !

Bốn thằng thuộc «quân ta» bị thương còn cay cú hơn:

- Hay lắm, các ông sẽ lấy kim chọc mắt chúng mày, các con khỉ ạ !

Trận chiến như vậy tạm xong. Bên Dzũng Đakao có bốn đứa chảy máu lưng, rách bấy quần áo và đầu tóc sặc mùi nước đái khỉ. Nương ngô không hề mất một bắp nào. Bên phía khỉ một anh hùng dọa thám bị bắt sống, trói gô, ném vào bụi rậm ở hậu cứ; bốn anh hùng sa xuống hầm bẫy.

Dzũng Đakao khoan khoái :

- Lôi tù binh lên chứ ?

Y Pàm hỏi :

- Lôi cách nào ?

Dzũng Đakao cười :

- Có cách rồi.

Nó gọi :

- Vượng đâu ?

Dzũng Đakao đứng dang chân, hai tay khoanh trước ngực. Đúng là một thứ xếp. Bọn nhãi phục nó sát đất.

Anh em Y Phàm thì khỏi nói rồi. Lần đầu tiên từ ngay khai diễn với khỉ, hôm nay, Y Phàm mới thực sự dục trận đánh giặc khỉ chạy cong đuôi.

Xếp Dzũng Đakao nhìn lên trời :

- Ông thù trăng quá. Tự nhiên trăng đang sáng lại tối mò.

Nhóc con Hải phụ hoạ :

- Làm tao chưa bắn vỡ sọ tên khỉ nào, tức ghê !

Nó nạp đạn, kéo căng hai sợi dây cao su, bắn lên trời :

- Mày ở gần sẽ nát bét, con nhà trăng ạ !

Nhóc con Vượng hươi tròng :

- Lôi mấy thằng tù binh lên chứ ?

Dzũng Đakao hát đầu :

- Còn chờ gì nữa.

Bọn nhãi vây quanh bốn cái hầm bẫy. Dzũng Đakao hơi hé miệng gõ chụp miệng hầm. Nhóc con Vượng luồn cái thòng lọng xuống. Anh hùng khỉ chưa chết ngạt, chống đối mãnh liệt. Những cái chông của Dzũng Đakao không ăn nhằm gì cả. Chỉ làm xước chút da khỉ

thôi. Bọn khỉ sa hầm bầy đã nhổ chông lên, bẻ gãy cong queo. Và bây giờ, tên anh hùng khỉ sắp bị lôi cổ, chộp lấy cái thòng lọng, nhe răng cắn. Nó cắn thì chỉ tổ chảy máu miệng thôi. Tre cật đập nát bện lại còn chắc hơn cả thép. Răng khỉ là cái thứ gì. Nhóc con Vượng lăm bắm rửa :

- Mày cắn sứt cái tròng của ông, lát nữa ông sẽ lột da đầu mày.

Nó loay hoay một lúc rồi kéo siết cái giây tròng, kêu to sung sướng :

- Dính «dzôi» tụi bây ơi !

Bọn nhãi cổ võ nhóc con Vượng :

- Lôi cổ nó lên đây !

- Mày «nghe» khét tiếng, Vượng ơi !

Một thằng xỏ ngọt :

- Ông «via» nó bắt chó còn thua nó bắt khỉ !

Nhưng nhóc con Vượng không thềm để ý lời xỏ ngọt của bạn. Nó cong lưng lôi anh hùng khỉ lên. Vừa đúng lúc đó, trăng lại chui ra khỏi cái áo mây. Nương ngó sáng hẳn lên. Và anh hùng khỉ trông rõ kẻ thù của mình

đang nhìn mình bằng những con mắt vui nhộn hơn là căm thù. Tuổi thơ không có căm thù, không biết căm thù. Những kẻ nào xô đẩy tuổi thơ vào con đường phá phách, lợi dụng sự thích xổng chuồng đùa nghịch của tuổi thơ vào mục đích riêng tư của mình là những con gấu chuyên đi ăn cắp mật ong tuổi thơ làm phung phí, là những con cú đậu trên cành hoa sớm mai làm rớt những giọt sương trong vắt.

Anh hùng khí sợ quá, hết kêu nổi. Nhóc con Vượng bảo Dzũng Đakao :

- Có nhiều giấy không ?

Nhóc con Dinh rút trong túi quần soóc ra một nắm dây dù;

- Thiếu gì.

- Sửa soạn trói tù binh nhé !

Nó siết chặt dây tròng. Anh hùng khí lè lưỡi dài hết cỡ, mắt trợn trừng, đuôi cứng lại. Nhóc con Dinh túm hai chân anh hùng khí trói gô. Rồi nó trói «tổng hợp» bốn chân. Người anh hùng nằm đó, chưa biết số phận mình ra sao, nhưng đã thấm thía cái ý nghĩa của kẻ tình nguyện. Và nước mắt anh hùng ứa ra. Ứa ra long lanh rồi chảy xuống má, vòng vô miệng. Cay đắng.

Nhóc con Vượng hì hục chùng nửa tiếng thì lôi cổ đủ bốn anh hùng khỉ. Bọn nhãi dùng bốn khúc cây dài, khiêng tù binh. Chúng nó lên xếp Dzũng Đakao, thỉnh thoảng, với tay cầu tù binh hay rút lông tù binh đau điếng. Đoàn quân chiến thắng trở về, vừa đi vừa bàn hình phạt xử tù binh.

- 8 -

Đến chỗ tù binh do thám, nhóc con Vượng hét lớn :

- Dừng lại !

Dzũng Đakao hỏi :

- Mày «nhót» nó ở đây à ?

- Ừa.

Nhóc con Vượng xông vào bụi rậm. Bọn nhãi Ra-đê phục nó không kém gì phục Dzũng Đakao. Nhóc con Vượng xuất hiện bất ngờ quá, làm mờ mắt nhóc con Dinh, nhóc con Hải. Nó ngo quanh quẩn, giờ trông đập lung tung beng rồi «ơ» một tiếng kinh ngạc. Dzũng Đakao lạ lùng :

- Gì thế mày ?

- Nó trốn đâu «dzôi» ấy !

Nhóc con Hải cười khẩy :

- Quân tiếp viện trói khỉ không chặt mà.

Nhóc con Vượng gân cổ cãi :

- Ông siết tròn, con nhà khỉ lè mẹ nó lưỡi ra. Ông trông rõ ràng, chúng nó trói chặt kinh hồn.

Bọn nhãi bàn tán xôn xao. Đôi mắt nhóc con Vượng ngơ ngác kiếm tìm. Rồi nó cúi xuống, lượm hai sợi dây bị cắn nát bét ra.

- Nó cắn «xích» vượt ngục «dzôi» !

Lúc ấy, anh hùng khỉ thu mình trên một cành cây cao, run muốn chết. Nó đã bị bắt, bị siết chặt cổ vào thòng lọng, bị trói gô. Nó lại nhìn thấy bốn đồng chí của nó bị tóm, bị trói gô toàng teng trên những khúc cây dài. Anh hùng khỉ lo toát mồ hôi. Những móng chân của nó dính lấy vỏ cây. Nó nhắm mắt lại, đánh đu với số phận. Phía dưới, nhóc con Vượng hậm hực :

- Ông mà bắt được mày, mày chết mí ông !

Dzũng Đakao cười ha hả :

- Nó chưa tẩu thoát đâu, nó còn loanh quanh đâu đây. Chúng mày tìm kiếm coi.

Bọn nhãi sục sạo. Anh hùng khỉ hé mắt nhìn. Rồi, chúng mày cứ sục sạo đi, miễn là đừng ngó lên đây thôi. Bỗng nhóc con Hải hét om;

- Nó đây rồi !

Anh hùng khỉ giật mình. Những móng chân muốn tuột khỏi vỏ cây. Nó muốn chuyển sang cành khác. Nhưng lại sợ.

Dzũng Đakao hỏi :

- Đâu, đâu nó đâu ?

Nhóc con Hải dậm chân :

- Giá có cái đèn «bin», ông chỉ chỗ cho mày ngay.

Dzũng Đakao văng bậy :

- Củ cải ! Mày làm ông nhớ tàu.

Nhóc con Hải chỉ lên cây, nơi anh hùng khỉ trốn nấp, bí bô :

- Nhất định nó ở trên cành cây. Nó trèo giỏi lắm mà.

Dzũng Đakao tháo súng cao su ở cổ ra :

- Ủa, đúng đây.

Nó móc viên đạn nạp vào miếng da :

- «Tia» tới tấp lên đi, nhóc con Hải !

Hai nhà thiện xạ đua nhau khắc đạn. Đạn veo véo bay lên. Đạn trúng cành cây, tróc cả vỏ. Đạn làm nát từng đám lá. Đạn trúng thân hình anh hùng khí. Rán chịu đau, anh hùng khí không hề nhúc nhích một ly ông lão thôi, là kẻ thù sẽ tìm đủ cách bắt sống cho được. Anh hùng khí thật sự sợ hãi... quân người rồi. Người bao giờ cũng khôn hơn loài vật. Trong «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» lớp dự bị, Trần Trọng kim viết một bài như thế này :

«Một hôm con hổ ra đồng chơi, thấy con trâu đang cày ruộng, bị người nông phu quất roi lia lịa, lấy làm lạ. Mới hỏi con trâu rằng :

- Trâu ơi, mày to xác thế này sao mày để thằng nhỏ đánh đập mày đau thấy mồ vậy ?

Trâu đáp :

- Nó bé nhưng trí khôn nó lớn.

Hổ khoái chí, gạ người nông phu :

- Người kia, trí khôn của mày đâu ?

- Dạ, cháu cất ở nhà.

- Về lấy cho tao coi chút xíu.

- Cháu về nhà sợ ông vô mất trâu của cháu. Nếu ông muốn coi trí khôn của cháu, ông bằng lòng để cháu trói ông lại, rồi cháu về nhà bê ra cho ông coi chơi.

Hổ gật đầu. Người nông phu lấy dây trói chặt hổ, rồi, với bấp cày đập lia lia xuống đầu hổ, hét;

- Trí khôn của ông đây nè, mi coi đã đời chưa, hả hổ ?

Giặc khỉ đã quên điều đó nên bị Dzũng Đakao đánh tan tành không còn manh giáp. Tên anh hùng do thám vượt ngục sáng suốt hơn thủ lãnh khỉ. Nó công nhận kẻ thù của nó khôn hơn nó. Khỉ khôn nhất nhưng chỉ khôn trong thế giới loài vật thôi. Với người, lại với người như con nhà Dzũng Đakao, khỉ là đồ ngu. Ngu mới lọt bẫy, mới bị trói gô khổ sở đau đớn.

Bọn nhãi hò hét, bắn mãi mà không ăn thua gì, đâm ra chán. Dzũng Đakao quàng súng vào cổ :

- Nó thoát rồi.

- 9 -

Đừng trả thù vật mày. Tao tính chặt đuôi chúng nó rồi thả chúng nó về.

Nhóc con Dinh phản đối :

- Ồi dào, đánh nhau mệt phờ râu ông cụ mới tóm được bốn tên, mày lại bảo tha chúng nó. Bỏ đi tám !

Nhóc con Vượng bĩu môi :

- Biết vậy ông «ì» vào đi đánh giặc.

Nhóc con Hải đấm một trái gió :

- Mất cái vó, chắc ông sẽ bị một trận đòn nát đít. Ông không tha thung gì sót cả, ông tóm một tên về làm nô lệ !

Dzũng Đakao bị kẹt. Một bên là anh em, một bên là.... khỉ. Nó phải chọn bên nào ? Dzũng Đakao đắn mặt ra suy nghĩ. Nếu để bọn nhóc con hành hạ tù binh, chắc chắn, chúng nó sẽ «vờn» tù binh đến chết. Như vậy, tù binh khổ lắm. Dzũng Đakao nói :

- Để tao nghĩ cái đã.

Nó gọi phó sếp Y Pàm ra một chỗ xa, hỏi bạn :

- Màỵ tính sao ?

- Tùy màỵ à...

- Tao muốn thả tội nó ra. Chỉ cần chặt bốn cái đuôi khỉ treo lên ngọn cành tre cắm ở nương ngô là bố bảo giặc khỉ cũng cóc dám lai vãng.

- Tùy màỵ à...

- Giết tội khỉ tao thương lắm. Chúng ta không nên giết khỉ, màỵ nhé !

- Chúng nó phá bắp của chúng tao hoài à...

- Màỵ sợ thả ra, chúng nó sẽ phá bắp nữa, hả ?

- Ủa.

- Chúng nó sợ toé khói rồi, nếu màỵ bằng lòng tao sẽ thả tội nó ra. Chúng nó léng phéng xuống nương ăn bắp nữa, chúng mình sẽ thộp cổ chúng nó, xử tử.

- Bạn màỵ chịu không ?

- Tao đã có cách.

Y Phàm chìa tay. Dzũng Đakao bắt chặt bàn tay đen đũi của Y Phàm. Hai đứa trở về chỗ đông. Dzũng Đakao nói :

- Tao và phó xếp Y Phàm đã bàn nhau, chúng mình sẽ xử tử bốn tên tù binh khi.

Bọn nhãi reo hò sung sướng;

- Có thể chứ !

- Bộ công cốc à ?

- Tồn sức... lao động thí mô.

Dzũng Đakao chờ bọn nhãi reo hò hả hê, giơ tay lên cao :

- Ném chúng vào gốc cam kia ! Giờ muộn quá rồi, chúng ta về ngủ. Mai chủ nhật tha hồ bày trò xử tử bốn tên tù binh. Thôi, anh em chúng ta về.

Bọn nhãi thấy Dzũng Đakao nói đúng, chia tay nhau. Y Phàm dẫn anh em nó về buôn. Còn Dzũng Đakao dẫn anh em về nhà. Nửa tiếng sau, khu vườn cam im lặng như tờ. Sương rơi xuống lá nghe rõ mồn một. Giun dế đã ngủ yên, thôi đùn lên những điệu buồn. Nhóc con Hải xuất hiện.

Nó bị giặc khỉ «trước» cái vó đau lòng lắm. Nó ngỡ con nhà Dzũng Đakao «âm mưu» với con nhà Y Phàm dụ anh em về rồi trở lại thả tù binh. Nên nhóc con Hải giả vờ mở cổng, chạy vù vào nhà một lát. Chờ bọn Dzũng Đakao đi xa, nó lén trở lại vườn cam.

Nhóc con Hải đợi khá lâu. Vẫn không thấy Dzũng Đakao ra. Nó mừng lắm. «Ông nhất định lôi một tên về làm nô lệ. Hi hi, đem bán cũng được vài trăm, bố ông sẽ bỏ qua chuyện cái vó». Nó lặng lẽ bước tới chỗ giam tù binh.

Bỗng có tiếng «à uông». Nhóc con Hải giật mình. Nó chùn chân, không dám ngó sau lưng. Nhóc con Hải mím môi. Nó nhìn cái bóng của nó. Một con đom đóm bay ngang khiến nhóc con Hải hoa mắt. Nó nắm chặt tay, lấy can đảm bước thêm.

- Đứa nào đó ?
- Thằng nhỏ.
- Thịt nó ngon không ?
- Ngon lắm.
- Ra bắt nó đi !

Nhóc con Hải thét lên một tiếng hãi hùng. Rồi quay nhanh lại, cắm cổ chạy. Mai chắc nó sẽ bảo với tụi nhãi là vườn cam có ma cho mà xem. Dzũng Đakao vừa bịt mũi, nói hai giọng trêu nó. Giờ, bố bảo nhóc con Hải cũng chẳng dám thực hiện ý muốn của nó nữa.

Xếp Dzũng Đakao tay lăm lăm con dao nhỏ, chạy vù vào vườn cam. Nó định chặt đuôi bốn tên tù binh cơ. Nghĩ sao, nó chỉ chặt đuôi có một tên thôi. Dzũng Đakao hoa dao. Bốn anh hùng khi nhắm mắt chờ chết. Nhưng con nhà Dzũng Đakao lại cắm phập lưỡi dao xuống đất, vuốt ve các chú khỉ.

- Đừng phá nương ngô nhé, các em ! Hễ thả về mà còn phá, lần sau bắt được, chúng nó giết à.

Bốn chú khỉ chớp mắt lia lịa. Dzũng Đakao rút dao, cắt dây trói cho chú khỉ bị chặt đuôi trước. Chú khỉ khó khăn đứng dậy. Nó khuyu chân ngã mấy lần rồi mới đứng vững. Nó không chạy vọt mà đi quanh quần nơi đồng bọn đang nằm chờ số phận may rủi. Nó nhìn Dzũng Đakao. Đôi mắt nó trĩu nặng sự biết ơn tuy nó bị chặt đuôi. Ồi dà, vài tuần lễ cái đuôi nó mọc dài. Sợ gì. Chỉ sợ bị giết thôi. Song Dzũng Đakao đâu nỡ giết anh em nó. Lần lượt, bọn tù binh khỉ được cởi trói hết. Bốn anh hùng khi đứng ngó Dzũng Đakao. Chúng nó ngồi chồm hồm, chắp hai tay lên gáy, cúi đầu lạy Dzũng

Đakao. Xếp Dzũng mỉm cười :

- Tốt, tốt, về ngủ mau, các em !

Bốn chú khỉ đồng thanh kêu «khèn khẹt». Rồi cong đuôi chạy. Một lát, chúng nó đã khuất dạng. Dzũng Đakao đứng lên, nhét dao vào túi, xoa tay :

- Mai mình về kể chuyện ưýnh khỉ, bọn Bốn lừa sẽ bảo mình phía đây.

Nó lầm lũi bước. Rừng khuya lạnh ời là lạnh. Sương rơi ướt cả tóc Dzũng Đakao.

- 10 -

Chiếc đuôi khỉ được buộc lên đầu một cành tre chôn giữa nương ngô. Đó là một lá bùa, một bức tường thành ngăn chặn sự xâm lăng của giặc khỉ. Mấy ngày đêm liền, giặc khỉ không trở lại. Dzũng Đakao đã cam kết với Y Phàm là bố bảo giặc khỉ cũng chẳng dám tơ tưởng chuyện ăn cắp ngô. Nhóc con Hải dấu kín chuyện gặp ma. Nó chỉ bảo vườn cam có ma thôi. Bọn nhãi di cư biết Dzũng Đakao thả tù binh, nhưng khỉ về rừng rồi, chả đứa nào muốn trách móc Dzũng Đakao nữa.

Sáng nay Dzũng Đakao xuôi đồng bằng. Tám giờ mới vô học, bảy giờ rưỡi bọn nhãi trường tiểu học Hưng Đạo tiễn chân Dzũng Đakao. Y Phàm và anh em Ra-đê tặng Dzũng Đakao ba chục trái bắp. Bắp Buôn Mê Thuật ngọt như mía lùi, nhai cả lõi vẫn ngon.

Nhóc con Dinh cho Dzũng Đakao năm mươi trái chanh, nhóc con Hải dúm vào túi bao bố của Dzũng Đakao đủ trăm trái ớt. Bọn nhãi tặng Dzũng Đakao nhiều cây «cây nhà lá vườn» lắm. Khiến con nhà Dzũng Đakao phải la lên :

- Nặng thấy mồ, tao vác sao nổi.

Nó «đau lòng» từ chối những trái bầu, trái bí, trái mướp. Nhóc con Vượng cầm tay Dzũng Đakao :

- Tết lên chơi nhé.

Dzũng Đakao gật đầu. Nó vỗ vai Y Phàm :

- Chúng mày cho tao những ngày vui quá. Tao về Sài Gòn sẽ kể cho bọn Chương còm, Bồn lừa nghe. Chắc chúng nó thèm nhỏ dãi mắt, chúng mày ời !

Bọn nhãi cười vang. Đến chỗ dốc, chúng nó chia tay. Dzũng Đakao theo chú nó ra thị xã để chú nó gửi người tài xế đưa về Sài Gòn. Bọn nhãi vẫy tay lia lịa. Đi được một quãng, Dzũng Đakao ngoái lại. Bọn nhãi vẫn đứng nhìn nó. Từ trên cao trông xuống Dzũng Đakao vác cái bao bố nặng trĩu hai vai, bọn nhãi thấy Dzũng Đakao giống hết một con gấu.

24- 9- 1966

(Viết xong tại Phú Nhuận)